

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: L. B., X,
zastoupeného JUDr. Vojtěchem Veverkou, advokátem, Hajnova
40, 272 01 Kladno,

proti
žalovanému: Magistrát města Karlovy Vary, IČ 00254657, Moskevská 2035/21,
360 01 Karlovy Vary,

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: ČEPS, a.s., IČ 25702556, Elektrárenská 774/2, 101 00 Praha 10,

o žalobě proti mezitímnímu rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2022, č.j. 12356/SÚ/22,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 10. 11. 2022, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, se žalobce domáhal zrušení mezitímního rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2022, č.j. 12356/SÚ/22 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo k žádosti podané dne 6. 5. 2022 společností ČEPS, a.s., IČ 25702556, Elektrárenská 774/2, Praha 10 (dále jen „vyvlastnitel“), rozhodnuto o základu věci, tj. o omezení vlastnického práva vlastníka Ing. L. B. (dále jen „žalobce“ nebo „vyvlastňovaný“) k části pozemku parc. č. X (trvalý travní porost) v kat. území X, obec Valeč, spočívajícím v omezení věcným břemenem v rozsahu 581,9 m² z p. p. č. X kat. úz. X, podle geometrického plánu č. 66-141624/2015 ze dne 9. 7. 2015, ověřeného dne 13. 12. 2016 s číslem 699/2016, a to ve prospěch vyvlastnitel. Věcné břemeno spočívá ve strpění umístění, provedení a provozování stavby přenosové soustavy „V487/488-vedení 400kV VER-VIT“, a to v ploše pozemků vymezené kolmým průmětem krajních vodičů tohoto vedení, v rozsahu shora uvedeného geometrického plánu a rozhodnutí (Společného povolení) ze dne 9. 11. 2021, č.j. MPO 9945/20/645-SÚ, vydaného Ministerstvem průmyslu a obchodu, které nabylo právní moci dne 24. 12. 2021. Věcné břemeno bylo zřízeno podle § 24 odst. 4 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, za účelem zřizování předmětné stavby a jejího provozování podle § 24 odst. 3 písm. e) energetického zákona, in personam na dobu neurčitou a povinnosti vyplývající z věcného břemene přecházejí na každého dalšího vlastníka dotčeného pozemku (výrok I.); podle § 24 odst. 3 písm. c) zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), ve znění pozdějších předpisů (dále také jako „ZV“), a podle § 3c zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací (liniový zákon), ve znění pozdějších předpisů, bylo určeno, že vyvlastnitel je povinen zahájit uskutečnění účelu vyvlastnění na dotčeném pozemku nejpozději do 4 let od právní moci tohoto rozhodnutí o omezení vlastnického práva; dále byli podle § 17 odst. 1 zákona o vyvlastnění určeni účastníci řízení, na něž se napadené rozhodnutí vztahuje (výrok II.)
2. Zákon o vyvlastnění upravuje mj. podmínky omezení vlastnického práva k pozemkům nebo ke stavbám a proces vyvlastňovacího řízení. Liniový zákon upravuje mj. postupy při přípravě a povolování staveb energetické infrastruktury, při získávání práv k pozemkům a stavbám potřebným pro uskutečnění uvedených staveb a uvádění těchto staveb do užívání s cílem urychlit jejich majetkoprávní přípravu, povolování a následný soudní přezkum správních rozhodnutí v souvislosti s těmito stavbami. Tento zákon dále upravuje v návaznosti na přímo použitelný předpis Evropské unie výkon státní správy a postup při povolování projektů společného zájmu. Energetický zákon upravuje mj. podmínky podnikání a výkon státní správy v energetických odvětvích. Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[II] Žaloba

3. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné z následujících důvodů.

Vada doručení napadeného rozhodnutí (bod 1)

4. Ačkoliv napadené rozhodnutí výslovně odkazuje na geometrický plán určující rozsah omezení vlastnického práva žalobce v rámci vyvlastnění, geometrický plán nebyl při doručení přílohou napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že datovou schránkou ani geometrický plán doručován být nemůže (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2022, sp. zn. 20 Cdo 588/2022), není pochyb o tom, že právnímu zástupci žalobce nebyl spolu s rozhodnutím geometrický plán doručen (v této věci však nebyl žalobce ve správním řízení zastoupen - pozn.

soudu). Jedná se přitom o podstatnou vadu doručení, která způsobuje nezákonnost tohoto doručení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022 ve věci sp. zn. 10 As 169/2022). Ukládá-li § 5 odst. 3 ZV, aby geometrický plán byl přílohou smlouvy, tím spíše musí být tento geometrický plán přílohou autoritativního rozhodnutí, kterým se vyvlastnění provádí.

Nejasnost a nepřesnost výroku napadeného rozhodnutí (bod 2)

5. V napadeném rozhodnutí žalovaný vyslovil, že žalobce omezuje v rámci vyvlastnění věcných břemen, které se zřizuje „*in personam*“ na dobu neurčitou, přičemž „*povinnosti vyplývající z věcného břemene přecházejí na každého dalšího vlastníka dotčeného pozemku*“. Ač to není nikde výslovně upraveno, není pochyb, že úředním jazykem České republiky je čeština; správní orgán tedy nemůže užívat ve výroku svého rozhodnutí latinský jazyk. Pokud tak učiní, stává se jeho rozhodnutí nejasným. Není totiž jasné, co měl žalovaný tímto výrazem na mysli (občanskoprávní teorie rozlišuje služebnosti „*ad rem*“ a „*ad personam*“), zvláště pokud má na podkladě rozhodnutí žalovaného být proveden zápis do veřejného seznamu.
6. Podobně je třeba označit za nepřesné vymezení rozsahu věcného břemene, pokud má tento rozsah být dán „*v ploše pozemků vymezené kolmým průmětem krajních vodičů tohoto vedení*“; takové vymezení je nesrozumitelné a neodpovídá skutečnosti. Taková plocha by tvořila na pozemcích žalobce jednolitou plochu čtyřúhelného tvaru, avšak z geometrického plánu plyne, že dotčená plocha má tvořit dvě plochy takového tvaru. To pak bezprostředně souvisí s dalším žalobním bodem, který namítá, že žalovaný měl podle všech souvislostí nikoliv zřídit, ale rozšířit údajně již existující důkazní břemeno. V neposlední řadě takto popsána plocha neodpovídá té ploše, kterou žalovaný uvedl ve výroku coby rozsah věcného břemene.

Překročení žádosti vyvlastnitelce, rozpor výroku s odůvodněním napadeného rozhodnutí, nedostatek jeho důvodů a porušení zásady stanovené čl. 2 odst. 2 LZPS (bod 3)

7. Podle výroku napadeného rozhodnutí má být žalobce omezen „*zřízením*“ věcného břemene, jehož obsahem je povinnost strpět umístění, provedení a provozování vymezené stavby přenosové soustavy. Ve výroku napadeného rozhodnutí je rozsah tohoto věcného břemene vysloven pouze výměrou, výše namítanou definicí o kolmém průmětu krajních vodičů a odkazem na geometrický plán, který nebyl spolu s rozhodnutím žalobci doručen.
8. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je však konstatováno, že vyvlastnitel ve skutečnosti žádal nikoliv omezení vlastnického práva zřízením věcného břemene, ale jeho „*rozšíření*“ nad rámec „*břemene stávajícího, které vzniklo před účinností zákona č. 458/2000 Sb. od 1. 1. 2001 a není z veřejného seznamu zřejmé*“. V té souvislosti je třeba upozornit na to, že § 24 odst. 3 ZV neumožňuje vyvlastňovacímu úřadu, aby „*rozšiřoval*“ stávající věcné břemeno. Tím, že žalovaný takové rozšíření fakticky provedl, překročil ústavně zakotvený princip, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, způsobem, který zákon stanoví.
9. Není proto jasné, zda úmyslem žalovaného bylo věcné břemeno zřídit, jak se zdá z výroku jeho rozhodnutí, nebo zda bylo jeho úmyslem rozšířit stávající věcné břemeno, o němž ovšem žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí přímo nehovoří. To úzce souvisí s tím, že žalovaný si neujasní, jakého vyvlastnění se vyvlastnitel vlastně domáhá (zda zřízení věcného břemene nového či rozšíření údajně již existujícího věcného břemene), ačkoliv tento údaj je povinnou součástí žádosti o zahájení vyvlastňovacího řízení [srov. § 18 odst. 2 písm. c) ZV].
10. I pokud by snad oprávnění státu v tomto směru bylo možno dovodit výkladem, musel by se žalovaný vypořádat s tím, zda na pozemcích žalobce stávající věcné břemeno existuje, jaký je

jeho právní základ a zda stávající věcné břemeno nezanikne uskutečněním účelu vyvlastnění. Nic takového odůvodnění napadeného rozhodnutí neřeší, pouze odkazuje na tvrzení vyvlastnitelů o údajné existenci takového věcného břemene. Vyvlastnitel ovšem k rozsahu údajného stávajícího věcného břemene netvrdil nic, pouze odkazoval na § 22 elektrizačního zákona, pocházející jednoznačně z doby nesvobody a obsahující protiústavní ujednání o tom, že „za výkon svého oprávnění ve vztahu k cizím nemovitostem „nejsou energetické podniky povinny poskytovat náhradu““.

Vady žádosti o zahájení vyvlastňovacího řízení a nesprávný právní názor žalovaného o tom, že daná stavba přenosové soustavy je změnou již dokončené stavby (bod 4)

11. Vyvlastnitel podával svou žádost s tou koncepcí, že již nemusí žádat o omezení vlastnického práva žalobce k „vnitřní části“ plochy potřebné pro zřízení dané stavby přenosové soustavy, a to na podkladě tvrzení, že právní důvod k omezení vlastnického práva žalobce k této ploše již vyvlastnitel má na podkladě údajného stávajícího věcného břemene.
12. Žalovaný ohledně existence údajného stávajícího věcného břemene neuvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí nic podstatného. Žalovaný tedy pochybil, když přes tvrzení vyvlastnitelů v žádosti neřešil ve vztahu ke stávajícímu vedení tři otázky:

i. **Zda je budoucí stavba přenosové soustavy změnou již dokončené stavby nebo stavbou novou.** Z pohledu žalobce jde jednoznačně o stavbu novou, v rámci níž dojde ke snesení celé stavby dosavadní, výstavby zcela nových stožárů (mnohdy na nových místech, byť počet stožárových míst zůstává stejný) a zcela jiný charakter přenosového vedení v podobě podstatného zvýšení přenosové kapacity. Podle žalobcovy názoru, jde-li o novou stavbu, musí vyvlastnitel k této stavbě získat ve vztahu k majetku žalobce jako vyvlastňovaného zcela nový právní důvod v plném rozsahu a nemůže využít svého oprávnění založené na existenci rušené stavby.

ii. **Zda je přípustné, aby budoucí stavba přenosové soustavy zčásti omezovala vlastníka pozemku, na němž bude umístěna, na podkladě věcného břemene vzniklého na podkladě právní úpravy z doby nesvobody.** Není pochyb o tom, že právní úprava, tj. § 22 zákona č. 79/1957 Sb., o výrobě, rozvodu a spotřebě elektřiny (elektrizační zákon), ve znění pozdějších předpisů, nerespektuje aktuální základní náhledy na vlastnické právo, možnosti jeho omezení jen za přiměřenou náhradu a ostatní pravidla, která jsou v současné době ústavně zakotvena v čl. 11 odst. 4 LZPS. Je zapotřebí vzít v úvahu, že životnost zamýšlené stavby bude několik desítek let a omezí proto nejen žalobce, ale i jeho právní nástupce. V právním státě lze považovat za nepřípustné, aby po takovou dobu bylo vlastnické právo omezeno na podkladě totalitního právního předpisu, který zásadně nerespektuje vlastnické právo. Navíc, z podstaty věci plyne, že případné věcné břemeno podle § 22 elektrizačního zákona zanikne snesením stávající stavby přenosové soustavy a vyvlastnitel by po tomto snesení již neměl žádný právní titul k užívání střední části vymezeného pásu, ani k tomu, aby byl žalobce omezen ve svých činnostech v ochranném pásmu.

iii. **Zda vyvlastnitelem žádané omezení vlastnického práva žalobce věcným břemenem odpovídá skutečnému rozsahu ztráty práv žalobce v důsledku zřízení zamýšlené budoucí stavby přenosové soustavy.** Vyvlastnitelem žádané omezení vlastnického práva rozsahem věcného břemene je ve skutečnosti podstatně menší než to, jak předmětná stavba žalobce fakticky omezí. Žalobce odkazem na plánek v žalobě uvedl, že v části dvou pruhů a střední části mezi nimi nebude moci svůj pozemek užívat téměř vůbec, přičemž v části krajních ochranných pásem bude žalobce ve výkonu svých práv podstatně omezen podle § 46 odst. 8

a 9 energetického zákona. V šíři ochranných pásem bude omezen v právu zakládat stavby či umisťovat konstrukce a jiná podobná zařízení, jakož i uskladňovat hořlavé a výbušné látky (§ 46 odst. 8 energetického zákona) a rovněž vysazovat chmelnice a nechávat růst porosty nad výškou 3 m (§ 46 odst. 9 energetického zákona). I toto omezení vlastnického práva žalobce by mělo mít základ ve věcném břemenu navrhovaném žalobcem. V opačném případě by totiž žalobce nebyl za tato nepochybná omezení svého vlastnického práva ve druhé fázi vyvlastňovacího řízení nijak odškodněn. Ostatně, znalecký posudek předložený vyvlastnitelem žalobci za tato omezení s žádnou náhradou ani nekalkuluje (na rozdíl od posudku zajištěného žalobcem).

13. Pokud by napadené rozhodnutí uvedené otázky detailně a vyčerpávajícím způsobem řešilo, musel by žalovaný dojít k závěru, že podmínky pro vyvlastnění navrhované vyvlastnitelem nejsou splněny, neboť žalobce by byl v takovém případě omezen fakticky více, než k čemu by byl co do strpění omezen vyvlastnitelem navrhovaným rozsahem věcného břemene. V návaznosti na to měla být, dle mínění žalobce, žádost vyvlastnítele zamítnuta podle § 24 odst. 1 ZV.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 30. 11. 2022, přičemž k jednotlivým žalobním bodům uvedl následující.
15. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, který rozhodnutí vytýkal vadu doručení v tom směru, že pokud nebyl geometrický plán součástí napadeného rozhodnutí, není toto rozhodnutí doručeno.
16. Geometrický plán je součástí spisu a účastníci řízení měli možnost se s ním při ústním jednání seznámit. Ustanovení § 5 odst. 3 zákona o vyvlastnění stanovuje: „*Pokud je předmětem smlouvy část pozemku, je nedílnou součástí návrhu smlouvy geometrický plán této část pozemku vymezující.*“ Vyvlastnitel odeslal dne 23. 12. 2021 vyvlastňovanému (= žalobce) návrh smlouvy o zřízení věcného břemene č. A.0391-00049. V společně se sdělením a informací o předmětné stavbě. Ke smlouvě byl připojen znalecký posudek a geometrický plán č. 66-141624/2015 s vymezením rozsahu věcného břemene na předmětné pozemky. Podmínka uvedená ve výše zmíněném ustanovení, kdy geometrický plán byl přílohou návrhu smlouvy, byla tedy splněna. Nad rámec této povinnosti žádný právní předpis nestanovuje, že geometrický plán měl být přiložen k mezitímnímu rozhodnutí.
17. Žalovaný v souvislosti s touto žalobní námitkou odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č.j. 2 As 62/2008-91, a ze dne 8. 1. 2020, č.j. 9 As 157/2018-78, jejichž závěry podporují názor žalovaného.
18. V tomto případě je nejdůležitější si uvědomit, že v nyní platném a účinném právním režimu již vyvlastňovací úřady nepředkládají pravomocné rozhodnutí o vyvlastnění katastrálnímu úřadu a vkladová povinnost nyní zatěžuje vyvlastnítele, který jako součást návrhu na zápis vkladu katastrálnímu úřadu jako přílohy návrhu předkládá i geometrický plán a rozhodnutí o vyvlastnění. Tento geometrický plán ale dle názoru žalovaného nemusí být součástí mezitímního rozhodnutí, jelikož to není rozhodnutí, na základě kterého dochází k zápisu vkladu do katastru nemovitostí, ale až samostatný návrh vyvlastnítele, jehož (teprve) součástí návrhu vyvlastnítele musí být jak mezitímní rozhodnutí, tak geometrický plán, jinak nemůže dojít k zápisu vkladu.
19. Žalovaný byl toho názoru, že geometrický plán není a nemusí být (není stanovená zákonná povinnost) součástí rozhodnutí, jelikož to není rozhodnutí, ale až návrh vyvlastnítele (jehož

součástí být geometrický plán a rozhodnutí naopak musí), na základě kterého dochází k zápisu vkladu do katastru nemovitostí.

20. K námitce uvedené v bodě 2 žalovaný uvedl, že dle jeho názoru užití sousloví „*in personam*“ v rámci výroku rozhodnutí nemůže činit výkladové potíže, jelikož výrok je v odůvodnění pregnantně odůvodněn a vyložen. Sousloví „*in rem*“ a „*in personam*“ se v právní teorii a též v judikatorní praxi používají zcela běžně a nikomu, tato sousloví používající, nečiní potíže. Z výroku rozhodnutí je nepochybně zřejmé, kdo je vyvlastňovaný a ve prospěch koho je vyvlastňováno.
21. Vymezením obsahu a rozsahu věcného břemene je specifikováno, v čem spočívá omezení vlastnického práva žalobce ve prospěch vyvlastnítele. Žalovaný v souvislosti s uvedenou námitkou odkázal na (ve vztahu k používání latinských výrazů v rámci rozhodnutí) známý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2009, č.j. 8 Afs 16/2007-705.
22. Žalobce dále napadl nepřesné vymezení rozsahu věcného břemene. S touto námitkou žalovaný rovněž nesouhlasil. Energetický zákon v § 24 odst. 4 spojuje vymezení rozsahu věcného břemene výslovně odkazem na odst. 3 písm. e) téhož ustanovení, tedy se stavbou přenosové soustavy (právo zřizovat a provozovat na cizích nemovitostech zařízení přenosové soustavy, přetínat tyto nemovitosti vodiči a umísťovat v nich vedení). Co se týče prostorového vymezení stavby přenosové soustavy, energetický zákon toto stanoví negativně v § 46 odst. 3, když vymezuje ochranné pásmo vně krajních vodičů vedení přenosové soustavy. Z této dikce lze jednoznačně dovodit, že vlastní stavba vedení přenosové soustavy je prostorově v terénu vymezena právě kolmým průmětem krajních vodičů tohoto vedení. Pro jiné účely a instituty energetického zákona se věcné břemeno nezřizuje. Nezřizuje se tedy ani pro ochranné pásmo vedení podle § 46 energetického zákona. Toto ochranné pásmo je vymezeno právě vně krajních vodičů vedení (viz § 46 odst. 3 energetického zákona) a s jeho existencí nespojuje energetický zákon žádnou povinnost provozovatele přenosové soustavy věcné břemeno zajistit. Ochranné pásmo tedy zatěžuje dotčené nemovitosti a jejich vlastníky přímo ze zákona. Rozsah věcného břemene je vymezen kolmým průmětem krajních vodičů budovaného vedení a přesné plošné určení věcného břemene je uvedeno v geometrickém plánu, který je součástí spisu. Povinnost zřízení věcného břemene ve prospěch stavby přenosové soustavy ukládá provozovateli přenosové soustavy § 24 odst. 4 energetického zákona.
23. K námitkám pod bodem 3 žaloby, s nimiž rovněž nesouhlasil, žalovaný uvedl, že v rámci definování stavby vycházel z rozhodnutí (Společného povolení), které vydalo Ministerstvo průmyslu a obchodu, odbor stavebního úřadu, a v němž je stavba podrobně definována. Plocha věcného břemene je uvedena v tabulce, která je součástí spisu, a též byla zaslána s návrhem smlouvy vyvlastňovanému. Plocha ochranného pásma v šířce 20 m, tedy plocha vně krajních vodičů vedení, není v souladu s § 46 energetického zákona zahrnuta v rozsahu věcného břemene.
24. Šrafované plochy v geometrickém plánu jsou rozšířením vymezení krajních vodičů změněného vedení oproti vedení stávajícímu, přičemž neoznačený pruh mezi tímto rozšířením představuje plochu stávajícího vedení, kde nadále platí zákonné věcné břemeno podle § 22 elektrizačního zákona (v tehdejší znění), podle kterého byla existující stavba vedení přenosové soustavy povolena a které není předmětem jednotlivých řízení. Toto zákonné věcné břemeno se do katastru nemovitostí nezapisovalo a nezapisuje. Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že by se v rámci rozhodnutí měl vypořádat s již existujícím

věcným břemenem, jelikož v tomto ohledu nebylo vyvlastnitelem nic navrhováno. Ze záměru vyvlastnitele samo o sobě vyplývá provést změnu stávající stavby přenosové soustavy.

25. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkami pod bodem 4 žaloby ani se zněním znaleckého posudku předloženého žalobcem, neboť tento znalecký posudek nepřipustně zahrnul do ocenění věcného břemene i ochranné pásmo vedení. Tento postup je v rozporu s požadovaným rozsahem vyvlastnění uplatněným vyvlastnitelem v jednotlivých žádostech o vyvlastnění a v rozporu s energetickým zákonem [§ 24 odst. 3 písm. e), § 24 odst. 4, § 46 odst. 3]. Ochranné pásmo zatěžuje dotčené nemovitosti a jejich vlastníky přímo ze zákona (§ 46 odst. 3 energetického zákona).
26. Tento právní režim ochranného pásma považoval žalovaný za notorietu, která platí nejen v rámci energetického zákona, ale platila i v předchozích elektrizačních zákonech a předpisech. Ochranná pásma všech stávajících vedení přenosové a distribuční soustavy ČR nejsou, v souladu se shora uvedeným, ani v jiných případech podřízena režimu věcného břemene.
27. Dále, z § 18 odst. 1 zákona o vyvlastnění vyplývá, že vyvlastňovací úřad nezahajuje vyvlastňovací řízení z moci úřední, ale výhradně na základě žádosti vyvlastnitele, proto je rozsahem této žádosti, pokud splňuje všechny náležitosti zákona, vázán. Je tedy vázán i rozsahem věcného břemene uvedeným v žádosti o vyvlastnění.
28. Žalobce v žalobě dále nastínil některé otázky, které měl žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí řešit. K těmto námitkám se žalovaný vyjádřil následovně.
29. ad i) Žalovaný doplnil, že při popisu stavby vycházel ze Společného povolení, na jehož str. 169 a 170 byly již vzneseny námitky týkající se problematiky, zda se jedná o novou stavbu či změnu dokončené stavby.
30. Ministerstvo průmyslu a obchodu se ve Společném povolení s touto námitkou vypořádalo následovně: *„Stavební úřad k tomuto uvádí, že stavba představuje zejména změnu dokončené stavby, resp. změnu (přestavbu charakteru stavebních úprav) stávajícího dvojitého vedení 220 kV V223/224 na dvojité vedení 2x400 kV V487/488 mezi transformovnou TR Vítkov až lomový bod R15 a výstavbu nového úseku vedení od lomového bodu R15 do nové transformovny TR Verněřov o celkové délce 79,2 km (SO 01), kdy toto nové dvojité vedení 2 x 400 kV V 487/488 bude nahrazovat stávající dvojité vedení 220 kV V223/224. Pokud by snad tato skutečnost nebyla zřejmá z frází projednávání vedení přenosové soustavy v procesu EIA či ve společném řízení, nepředstavuje to vadu takových řízení, jelikož takové výslovné označení stavební činnosti (její výsledku - tj. termín „nová stavba“) nevyžaduje žádný obecný závazný právní předpis. Popis fyzického provedení záměru vedení přenosové soustavy (z čeho se skládá) je dostatečně určitý z žádosti o vydání společného povolení i jejích příloh (zejména z dokumentace záměru vedení přenosové soustavy) a je rovněž uveden v oznámení o zahájení společného řízení.“* Z uvedeného je dle žalovaného dostatečně zřejmé, že se jedná o změnu stávající a nikoliv o budování nové stavby.
31. ad ii) Žalovaný konstatoval, že stavba je součástí technické infrastruktury a zajišťuje bezpečný a spolehlivý přenos elektrické energie v rámci elektrizační soustavy České republiky. Uvedená stavba vedení přenosové soustavy je v souladu s Politikou územního rozvoje České republiky (dále jen „PÚR ČR“). Záměr je vymezen v PÚR ČR ve znění aktualizace č. 1, bod 6, koridory a plochy technické infrastruktury, čl. 140 E2 - koridor pro dvojité vedení 400kV Verněřov-Vítkov. V souladu s PÚR ČR je záměr rovněž vymezen v zásadách územního rozvoje Karlovarského kraje (dále jen „ZÚR KK“), konkrétně v ZÚR KK ve znění aktualizace č. 1, která nabyla účinnosti 13.7.2018. Záměr je též stejným způsobem vymezen v územně

plánovací dokumentaci (ÚPD) dotčených obcí. Žalovaný zkoumal a prověřoval veřejný zájem, jehož prokázání je rozhodné pro rozhodnutí o omezení vlastnického práva, zejména také váhu veřejného zájmu k posuzování práv vyvlastňované osoby (žalobce).

32. Žalovaný při tomto prověřování zjistil, že omezení vlastnického práva je umožněno ve vzájemné souvislosti vyvlastňovacího zákona, liniového zákona a energetického zákona. Žalovaný se ve vedeném řízení zabýval veřejným zájmem, který je nezbytným předpokladem k omezení vlastnického práva. Ze znění § 3 odst. 2 energetického zákona vyplývá, že zřizování a provozování přenosové soustavy se děje ve veřejném zájmu. Z nálezu Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 21 Cdo 799/2016 se podává: „Z ustanovení energetického zákona vyplývá, že zřizování a provozování přenosové soustavy se děje ve veřejném zájmu. Veřejný zájem provozovateli vyplývá z udělené licence (§ 24 odst. 2 energetického zákona). V rámci vyvlastňovacího řízení tedy není otázkou veřejného zájmu předmětem dokazování, vyvlastňovací úřad rozhoduje pouze o tom, jestli veřejný zájem na dosažení účelu převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného.“ V této souvislosti žalovaný ověřil, že licence provozovatele přenosové soustavy je přílohou žádosti o vyvlastnění.
33. Stavba je podle platných územně plánovacích dokumentací (PÚR a ZÚR) definována jako veřejně prospěšná, dále energetický zákon v § 2 odst. 2 písm. a) určuje zřizování a provozování energetických staveb ve veřejném zájmu. A s těmito právy porovnával vyvlastňovací úřad právo vlastníka ve smyslu nedotknutelnosti vlastnictví, které je dáno Listinou práv a svobod České republiky, kde se v čl. 11 odst. 4 uvádí, za kterých základních podmínek lze vlastnické právo odejmout nebo omezit. Dále, zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), upravuje v § 1038 podmínky, kdy je možné vlastnické právo omezit nebo věc vyvlastnit, a to jen ve veřejném zájmu, který nelze uspokojit jinak.
34. Žalovaný konstatoval, že stavbu není možné realizovat v jiné ploše, jelikož tato stavba bude realizována rekonstrukcí - změnou stávajícího vedení. Bude realizována ve stejné trase tak, jak je její trasa uvedena ve výše vyjmenovaných územně plánovacích podkladech. Vedení trasy tak, aby se vyhnulo dotčeným pozemkům, není z ekonomického hlediska žádoucí a obejití dotčených pozemků jinak vedenou trasou je technicky problematické, náročné i neekonomické. Její přemístění v ploše by bylo i proti platným územně plánovacím podkladům a vydanému Společnému povolení stavby. Stavba je navržena jako součást energetické soustavy celé České republiky a svým určením bude zajišťovat spolehlivé a bezpečné dodávky elektrické energie. Naplňuje potřeby vzniklé z dlouhodobých analýz spotřeby, včetně nezávislosti na cizích zdrojích energie. Tato stavba zajišťuje základní cíle a priority Státní energetické koncepce a má rozhodně celostátní význam pro udržitelnost ve vývoji i rozvoji státu. Vlastnické právo žalobce není odnímáno, ale pouze omezováno, a nepřevažuje nad veřejným zájmem na realizaci předmětné stavby. Vedení již v této trase existuje a žalobce svůj pozemek užívá a nadále může užívat dle svého uvážení jako doposud.
35. ad iii) Realizací účelu vyvlastnění nedojde k odnětí vlastnického práva, ale dojde pouze k jeho omezení. Vlastnictví zůstane zachováno a vlastník s těmito pozemky může nakládat podle svého uvážení. Dojde nepopíratelně k omezení vlastnictví, avšak ve veřejném zájmu. Pozemky bude možné užívat podle svého účelu s omezením, které spočívá v jeho užívání tak, aby nebylo užíváním ohrožováno toto vedení, případně aby nebylo poškozeno.
36. V rámci vedeného řízení žalovaný neobdržel žádné námítky ani návrhy účastníků, kromě podané žádosti vyvlastnítele a znaleckého posudku vyvlastňovaného, který bude předmětem v pokračujícím řízení o zbytku věci tj. o náhradě za omezení vlastnického práva. Náhradou

za vyvlastnění a předloženými znaleckými posudky se bude vyvlastňovací úřad zabývat v následujícím řízení, kdy bude rozhodnuto o zbytku věci. Správní orgán může vydat mezitímní rozhodnutí, jestliže je to účelné a umožňuje to povaha věci. V mezitímním rozhodnutí se rozhoduje o základu věci, zejména ve sporném řízení. Po právní moci mezitímního rozhodnutí nebo rozhodnutí v části věci správní orgán vydá následně rozhodnutí, kterým rozhodne o zbytku věci (tj. o náhradě za omezení vlastnického práva).

37. Účastníci řízení ani žalobce se k podkladům pro mezitímní rozhodnutí do dne ústního jednání (tj. do 23. 6. 2022) nevyjádřili, a dále nedoručili podle § 22 odst. 2 vyvlastňovacího zákona do určeného dne ústního jednání žalovanému žádné námítky a důkazy k jejich prokázání. Žalobce měl tedy možnost žalobní body namítnat již v průběhu řízení formou námitek, což ale neučinil.
38. Žalovaný na podkladě výše uvedeného nepovažoval žalobu za důvodnou a navrhl, aby ji soud rozsudkem zamítl.

[IV] Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

39. K žalobě se v podání ze dne 28. 11. 2022 vyjádřila též osoba zúčastněná na řízení (dále jen „OZNŘ“, „vyvlastnitel“, nebo „ČEPS“).
40. Vyvlastnitel nejprve v obecné rovině poukázal na procesní pasivitu žalobce ve vyvlastňovacím řízení. I přesto, že byl žalobce žalovaným opakovaně poučen o důsledcích koncentrace řízení, neuplatnil v řízení žádné námítky a ani se na výzvu žalovaného nevyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí. Za tohoto stavu nemůže žalobce účinně zpochybňovat zákonnost postupu žalovaného a vytýkat mu jako procesní vadu, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námítkami, které ve správním řízení neuvedl. Dle vyvlastnitelova názoru by soud ve smyslu § 82 odst. 3 správního řádu nyní neměl k většině žalobních důvodů přihlížet.
41. Vyvlastnitel vyjevil k jednotlivým žalobním bodům následující argumentaci.
42. Stran vady (ne)doručení napadeného rozhodnutí, a tím pádem nezákonnosti doručení napadeného rozhodnutí, ČEPS poukázal na zákonné propojení pokusu o dohodu předcházející podání žádosti o vyvlastnění podle § 5 zákona o vyvlastnění s vyvlastňovacím řízením. Jak vyplývá z Prohlášení vyvlastnitel dokumentující pokus o dohodu s vyvlastňovaným, které je přílohou žádosti o vyvlastnění, vyvlastnitel zaslal vyvlastňovanému návrh smlouvy o zřízení věcného břemene spolu s informačním dopisem a předepsanými přílohami ve smyslu § 5 odst. 2 a 3 ZV (tedy i s geometrickým plánem). Vyvlastňovaný zásilku převzal. Doklad o převzetí zásilky je založen ve správním spisu žalovaného. Je tedy nepochybné, že geometrický plán, na který odkazuje žalovaný ve výroku rozhodnutí, žalobce vždy měl a má k dispozici. To ostatně prokazuje i znalecký posudek vyvlastňovaného č. 61278-084/2022 (část B.2 - podklady předané znalci zadavatelem) založený ve správním spise žalovaného. Geometrický plán je jedním z podkladů pro vyhotovení posudku. ČEPS také odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2020, č.j. 9 As 157/2018-78 (body 27 - 29). Z obsáhlé argumentace soudu jde zejména o závěrečné shrnutí, podle něhož: „*Stěžovatel opakovaně naráží na to, že geometrický plán nebyl součástí rozhodnutí o vyvlastnění v tom smyslu, že by byl jeho neoddělitelnou součástí. Tato argumentace je však vedena zcela formalisticky a účelově, neboť, jak zdůrazňoval i městský soud, geometrický plán je citován v rozhodnutí, je součástí správního spisu a žalobci měli možnost se s ním seznámit. Samotný fakt, že geometrický plán nebyl spojen s rozhodnutím, tedy nemůže mít žádný dopad do jeho práva.*“.
43. V podobném případě se vyjadřoval i Krajský soud v Hradci Králové, v rozsudku sp. zn. 30 A 22/2022, kde uvedl: „*S ohledem na výše uvedený procesní vývoj, tedy skutečnost, že došlo*

ke zrušení původního mezitímního rozhodnutí žalovaného, muselo následně dojít k vypracování nových a aktuálních geometrických plánů pro účely zápisu do katastru nemovitostí. Oddělované části pozemků jsou totožné s těmi, které byly oddělovány původně (v původním mezitímním rozhodnutí), nebyl tedy důvod, aby nové geometrické plány byly opětovně zasílány žalobcům zvlášť (uvedené se týká výroku I. Mezitímního rozhodnutí).“ Soud tedy dospěl k závěru, že vyvlastňovaný nemusí mít k dispozici ani aktuální geometrický plán. Krajský soud v rozsudku zašel ještě dál, když se vyjádřil k námitce absence geometrických plánů v návrhu kupní smlouvy, když konstatoval: „V nyní posuzované věci nešlo v případě kupní smlouvy č. E-472/Ho o zdánlivé právní jednání ve smyslu § 553 odst. 1 o. z., neboť předmět smlouvy – geometrickými plány oddělené části Předmětných pozemků - byl stranám kontraktačního procesu znám.“ Znalost geometrického plánu dovodil ze znaleckých posudků a e-mailové komunikace. Na základě uvedeného se, podle názoru ČEPS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022, sp. zn. 10 As 169/2022-93, na souzenou věc spíše neuplatní.

44. ČEPS také dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008 č.j. 2 As 62/2008-91, v němž soud mj. konstatuje, že „k soudnímu rozhodnutí, v jehož výroku se odkazuje na geometrický plán, nemusí být neoddělitelně takový geometrický plán připojen a postačuje, pokud je konkrétní geometrický plán citován ve výroku rozhodnutí a tvoří přílohu pravomocného rozhodnutí soudu při zápisu do katastru.“ Uvedený názor má oporu v rozdílné povaze veřejné listiny od listiny soukromé a lze jej vztáhnout i k rozhodnutím správním.
45. Stran užití latinské fráze „in personam“ ve výroku napadeného rozhodnutí, ze kterého žalobce dovozoval nejasnost a nepřesnost výroku, odkázal ČEPS shodně s žalovaným na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2009, č.j. 8 Afs 16/2007-705 (str. 13, odst. 3). Žalovaný, dle vyvlastnitelova názoru, význam této fráze zcela jasně popsal (vysvětlil) i v dalším textu rozhodnutí, přičemž adresátovi rozhodnutí bylo nepochybně vysvětleno, jaký typ věcného břemene se zřizuje, tedy že zavazuje nejen adresáta rozhodnutí, ale i jeho další právní nástupce. Rozhodnutí proto nemůže obsahovat žádnou právní nejistotu.
46. K žalobcově námitce týkající se prostorového vymezení věcného břemene vyvlastnitel doplnil, že vyvlastňovací úřad byl vázán jeho návrhem (žádostí). Vyvlastnitel se vymezení rozsahu omezení vlastnického práva žalobce domáhá obdobnou formulací v čl. II.D a čl. V. žádosti o vyvlastnění, a to však současně ve spojení s plošným vymezením rozsahu věcného břemene podle geometrického plánu, který je přílohou žádosti. Slova „kolmý průmět vodičů na pozemek“ slouží k slovnímu a podle ČEPS přehlednému a prakticky výstižnému vymezení konce jedné ze stran věcného břemene. Kolmý průmět vodičů na pozemek popisuje plošné ukončení věcného břemene, což je logické, když za tímto bodem (koncem vodičů vedení PS) se již vedení na pozemku dále fyzicky nenachází.
47. Podle mínění ČEPS, žalobce argumentací ve 3. žalobním bodu účelově fabuluje nezákonnost rozhodnutí vytvářením neexistujícího rozporu mezi zřízením věcného břemene, resp. rozšířením zákonného věcného břemene existujícího vedení. Žádný rozpor mezi žádostí na vydání napadeného rozhodnutí (viz čl. V žádosti o vyvlastnění) a výrokem rozhodnutí neexistuje. Komparací žádosti vyvlastnitel a výroku I. rozhodnutí lze jednoznačně dovodit, že co do vymezení rozsahu a obsahu věcného břemene je žádost vyvlastnitel s výrokem rozhodnutí kompatibilní. Žalovaný byl žádostí vyvlastnitel vázán a rozhodnutím ji nepřekročil. Nic na tom nemění ani vysvětlující pasáž odůvodnění rozhodnutí, kde žalovaný zmiňuje souvislost s existujícím vedením, kterou povolená stavba „V487/488-vedení 400kV VER-VIT“ mění a jejíž trasu na dotčených pozemcích žalobce kopíruje.

48. Za nejzásadnější považoval vyvlastnitel to, že žalobce se v žalobě vyvlastnění nebrání. Nebrání se totiž zřízení věcného břemene v ploše, v jaké je věcné břemeno vymezeno v geometrickém plánu (resp. v ploše, která je předmětem vyvlastňovacího řízení). Žalobce naopak paradoxně a zcela výslovně požaduje a usiluje o to, aby byla plocha věcného břemene vyvlastněna v mnohem širším plošném rozsahu, než jak jej plošně vymezuje rozhodnutí. Z žaloby tedy jasně vyplývá, že žalobce s vyvlastněním práv k jeho pozemku, resp. se zřízení věcného břemene souhlasí a počítá, avšak jen se domáhá, aby plocha věcného břemene byla ještě větší. Vyvlastnitel tak měl za to, že žalobce svým požadavkem uplatněným v žalobě směřuje jen k získání větší náhrady za zřízení věcného břemene tím, že požaduje zvětšit plochu věcného břemene, za kterou se náhrada za věcné břemeno vypočítává.
49. Argumenty žalobce v tomto žalobním bodě o vadách rozhodnutí nemohou uspět.
50. Je věcí vyvlastnitelů, v jakém rozsahu, nezbytném pro umístění a provozování stavby, se domáhá omezení vlastnického práva žalobce k dotčeným pozemkům. Vyvlastnitel je povinen v maximální možné míře šetřit práva dotčených vlastníků pozemků a vyvlastnění lze podle § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění provést jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem.
51. Jak bylo uvedeno výše, žalobce nenapadá excesivní rozsah omezení vlastnického práva k jeho pozemkům, nerozporuje plochu vyvlastněného věcného břemene, naopak tvrdí, že vyvlastněná plocha je nedostatečná. Pokud by snad, čistě hypoteticky, měl žalobce pravdu v tom, že vyvlastněná plocha věcného břemene je pro umístění a provozování stavby nedostatečná (nedostatečně široká), pak by ani tato skutečnost nepředstavovala žádnou vadu rozhodnutí. Znamenala by snad nanejvýše omyl vyvlastnitelů v tom, že ve své žádosti nepožadoval dostatečný rozsah věcného břemene.
52. Za zcela zásadní považoval ČEPS skutečnost, že 4. žalobní bod je zcela irelevantní, a soud by se jím proto neměl vůbec zabývat. Je totiž zcela nepodstatné, jak je stavební činnost (resp. stavba), kterou na pozemcích plánuje realizovat ČEPS, kvalifikovaná podle stavebního zákona. Řízení o vyvlastnění se vede podle zákona o vyvlastnění. Předmětem vyvlastnění není posuzování a stanovování druhu stavby, resp. jejího povolovacího režimu podle stavebního zákona. Vyvlastňovací úřad je vázán vydaným pravomocným povolením podle stavebního zákona (např. územním rozhodnutím, společným povolením, apod.). Zda bylo vydáno správné povolení podle stavebního zákona či zda trpělo (trpí) určitými vadami je předmětem a otázkou řízení podle stavebního zákona, nikoli podle ZV. Pokud měl žalobce pochybnosti o správnosti kategorizace stavební činnosti, měl tuto pochybnost řešit postupy a instituty stavebního práva a brojit proti povolovacímu rozhodnutí stavby vedení.
53. Na dotčených pozemcích žalobce je umístěno a provozováno existující vedení. Toto vedení bylo vybudováno a uvedeno do provozu v roce 1960 a na jeho režim dopadá elektrizační zákon, včetně zákonného věcného břemene podle § 22 tohoto zákona. Existující vedení existovalo na pozemcích žalobce již dávno předtím, nežli žalobce tyto pozemky nabyt do svého vlastnictví.
54. Žalobce se mylně domnívá, že o druhu stavby vedení rozhoduje (měl rozhodnout) vyvlastňovací úřad. Vyvlastňovacímu úřadu však, jak je uvedeno výše, takové posouzení věcně nenáleží. O druhu stavby rozhodl ještě před zahájením vyvlastňovacího řízení stavební úřad, kterým je podle § 16 odst. 2 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, Ministerstvo průmyslu a obchodu (dále jen „MPO“). Tento specializovaný stavební úřad, který mimo jiné rozhoduje o

umístění a povolení rozsáhlých energetických liniových staveb, vydal dne 9. 11. 2021 Společné povolení, kterým byla změna předmětné stavby povolena.

55. ČEPS ohledně námitek týkajících se § 22 elektrisačního zákona i tohoto zákon samotného (námitka o době jeho vzniku) konstatoval, že se jedná o právní normu, která byla účinná až do 31. 12. 1994, přičemž platnost zákonných věcných břemen zůstala zachována dodnes (srov. § 45 odst. 3 zákona č. 222/1994 Sb. a § 98 odst. 4 energetického zákona).
56. Žalobce nemá pravdu v tom, že by zákonná věcná břemena podle elektrisačního zákona byla zřizována bez náhrady. Podle § 22 odst. 2 elektrisačního zákona měl vlastník či uživatel nemovitosti naopak výslovné právo na přiměřenou jednorázovou náhradu, pokud byl energetickou stavbou podstatně omezen v užívání nemovitosti. Stejně tak podle § 27 elektrisačního zákona náležela vyvlastňovanému v případě vyvlastnění náhrada.
57. Žalobce jako jediný relevantní důkaz pro svá tvrzení odkázal na znalecký posudek, který založil do řízení. Jedná se o posudek č. 6127-084/2022 ze dne 23. 6. 2022 zpracovaný znalcem vyvlastňovaného (žalobce) ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o vyvlastnění. I když to ze žaloby výslovně nevyplývá, od tohoto posudku žalobce odvozuje jím domáhaný výrazně větší rozsah vyvlastnění oproti požadavku v žádosti vyvlastnitelů i výroku rozhodnutí.
58. Proti tomuto posudku podal vyvlastnitel dne 5. 8. 2022 námítky pro vady posudku, které jsou natolik zásadní, že činí posudek jako podklad pro rozhodnutí nepoužitelným. Zásadního omylu se znalec dopouští v části „Popis stavby SO 01 – V487/488 vedení 400 kV VER-VIT“, kde konkrétně na str. 49 mimo jiné uvádí: *„Principiálně se v daném případě jedná o následující případ: - odstranění stavby nadzemního vedení 220kV (na jednom sloupu je dvojice vedení: V224 a V223) a zrušení nezapsaného věcného břemene, - výstavba nového dvojitého (paralelního, peážujícího) vedení 2x 400 kV, - vklad věcného břemene do katastrálního operátu, náhrada.“* Znalec se nesprávně domnívá, že existující vedení bude odstraněno a po obou stranách odstraněného vedení budou vybudovány dvě paralelní vedení o napěťové úrovni 2x 400 kV označené jako V487 a V488. Z žádného podkladu založeného ve správním spise žalovaného takový závěr nevyplývá.
59. ČEPS opět odkázal především na Společné povolení. Společným povolením nebyla povolena výstavba dvou paralelních, samostatných vedení 2x 400 kV, ale pouze jediného vedení, které ponese zdvojené vodiče a které bude kopírovat trasu existujícího vedení, přičemž pozice existujících stožárů se nezmění.
60. Tento znalecův hrubý omyl vede následně k zásadním vadám posudku pro ocenění věcných břemen, např. kdy znalec fabuluje stanovení náhrady za údajné ochranné pásmo mezi dvěma samostatnými vedeními, stejně jako nesmyslné ocenění dvojnásobku stožárových míst (neobdělávatelných ploch) v rozporu s výše popsanou povolenou stavbou Společným povolením. V podrobnostech ČEPS odkázal na zmiňované námítky ČEPS upozorňující na vady posudku.
61. Žalobce je tak zřejmě i v omylu, co přesně bude ČEPS realizovat, resp. jak bude vedení ve skutečnosti stavebně-technicky vypadat. Následně zřejmě i proto dochází k chybnému závěru ve věci kategorizace druhu stavby podle stavebního zákona.
62. K žalobnímu bodu 4 [odst. ii), resp. iii)], v němž se žalobce domáhá zahrnutí plochy ochranného pásma vedení do rozsahu věcného břemene, vyvlastnitel doplnil, že znalec v části E – Posudek 2 (str. 78 - 80) k metodice ocenění ochranného pásma nepřipustně zahrnuje do ocenění věcného břemene i ochranné pásmo vedení. Tento postup je nejen v rozporu s požadovaným rozsahem vyvlastnění uplatněným vyvlastnitelům v žádosti o vyvlastnění, ale

především v rozporu s energetickým zákonem. Ochranné pásmo zatěžuje dotčené nemovitosti a jejich vlastníky přímo ze zákona, resp. vzniká již právní mocí rozhodnutí povolujícího (resp. umísťujícího) stavbu vedení. Nevzniká v žádném případě nikdy smluvně ani vyvlastněním. Omezení z ochranného pásma také nezatěžují pouze vlastníka pozemku, ale okruh početně neomezených osob.

63. O tom, že ochranné pásmo a věcné břemeno jsou dva zcela odlišné právní instituty, panuje absolutní jistota i v právní teorii. ČEPS se se zpochybňováním těchto závěrů setkává pravidelně, přitom mu není známo jediné správní ani soudní rozhodnutí, které by tuto otázku rozhodlo opačně. Na podporu svého názoru ČEPS k tomuto vyjádření předložil stanovisko gesčního garanta a autora energetického zákona - MPO.
64. Současně, jak vyplývá z § 18 odst. 1 ZV, vyvlastňovací úřad nezahajuje vyvlastňovací řízení z moci úřední, ale výhradně na základě žádosti vyvlastnítele, proto je rozsahem této žádosti vázán. Je tedy vázán i rozsahem věcného břemene uvedeným v žádosti o vyvlastnění. Tímto rozsahem je také vázán i znalec podávající v tomto řízení znalecký posudek.
65. Ve 4. žalobním bodu [odst. iii)] žalobce dle názoru vyvlastnítele zjevně nepřiměřeně zveličuje omezení užívání dotčených pozemků, když uvádí, že v prostoru vedení vymezeném mezi krajními vodiči vedení nebude moci své pozemky užívat téměř vůbec a v prostoru ochranného pásma vedení bude omezen v rozsahu uvedeném § 46 energetického zákona.
66. Stran toho ČEPS doplnil, že žalobce stejně jako dosud nebude omezen v činnostech předvídaným druhem pozemků (i po výstavbě vedení půjde stále o druh pozemku zemědělská půda), a to platí i pro části pozemků přímo pod vodiči vedení, kde i použití nejvyšší zemědělské mechanizace (nakladače s výsuvným ramenem) je podle relevantní technické normy přípustná. Omezení v ochranném pásmu bude naprosto shodné s omezením vyplývajícím pro něj již dnes, tj. z existence existujícího vedení. Ostatně, žalobce nabyt dotčené pozemky již v době, kdy existující vedení na pozemcích již bylo umístěno a provozováno (od r. 1960). Žalobce si tedy musel být vědom zátěže pozemků a bez jakýchkoliv komplikací na nich provozoval zemědělské podnikání až do současnosti (a bude tomu tak i po realizaci stavby povolené Společným povolením).
67. S ohledem na vše shora uvedené vyvlastnitel navrhl, aby soud žalobu zamítl.

[V] Replika žalobce

68. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného i osoby zúčastnění na řízení replikou ze dne 20. 12. 2022.
69. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že u veřejných listin není třeba, aby geometrický plán byl součástí rozhodnutí. Judikatura, na níž odkázal žalovaný, je již překonaná. Žalobce svůj názor opětovně opřel o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022, č.j. 10 As 169/2022-93, a na něj odkazujícího usnesení zdejšího soudu ve věci sp. zn. 57 A 88/2022. Z toho žalobce dovodil, že žalovaný měl povinnost doručit napadené rozhodnutí žalobci včetně geometrického plánu.
70. Žalobce rovněž trval na nejasnosti výroku rozhodnutí z důvodu užití latinských sousloví a nepřesného popisu rozsahu věcného břemena, což podle jeho názoru způsobuje nezákonnost rozhodnutí na podkladě nedostatku důvodů a nepřezkoumatelnosti.
71. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že se nemusel vypořádávat s již existujícím věcným břemenem podle § 22 elektrizačního zákona, protože prý „v tomto směru nebylo vyvlastnitelem ničeho navrhováno, což samo o sobě vyplývá ze záměru vyvlastnítele, a to provést změnu stávající

stavbu přenosové soustavy“. Úkolem vyvlastňovacího úřadu totiž bezesbýtku musí být přezkoumání toho, zda vyvlastnitelem uváděný záměr odpovídá navrhovanému rozsahu vyvlastnění, což plyne výkladem z § 3 ZV. Pokud vyvlastňovací úřad zjistí, že vyvlastňovaný by byl záměrem dotčen více, než v jakém rozsahu navrhuje vyvlastnitel vyvlastnění, měl by návrh zcela zamítnout, pokud jej navrhovatel neupraví.

72. Není přitom pochyb, že realizací záměru vybudovat na pozemcích žalobce zcela nové vedení přenosové soustavy omezí žalobce mnohem více, než v jakém ČEPS vyvlastnění navrhuje. Pokud pak ČEPS současně tvrdí, že ve vnitřní části pásu vyvlastnění třeba není, neboť má titul k realizaci záměru podle předchozí právní úpravy (tj. věcné břemeno podle § 22 elektrisačního zákona), pak byl žalovaný povinen toto tvrzení o existenci a rozsahu tohoto věcného břemene skutkově i právně přezkoumat; neučinil-li tak, způsobuje to nezákonnost jeho rozhodnutí na podkladě nedostatku důvodů a nepřezkoumatelnosti.
73. Žalobce dále trval na tom, že pro posouzení podmínek pro vyvlastnění je třeba zodpovědět otázku, zda zamýšlený záměr ČEPS je změnou dokončené stavby (jak tvrdí žalovaný a ČEPS na podkladě Společného povolení) nebo zřízení stavby nové, které si vyžádá snesení stavby původní (jak tvrdí žalobce). V návaznosti na argumentaci žalovaného žalobce upozornil na to, že z projektové dokumentace plyne, že na novém vedení budou užitě jiné než nyní užitě stožáry, konkrétně typ *Donau, Portál a Delta*. Na podkladě všeho výše uvedeného lze shrnout, že stávající vedení, které bude před realizací záměru ČEPS sneseno, oproti záměru ČEPS, není z hlediska zákona zásadní stavbou energetické infrastruktury (viz příloha k LZ), vede poloviční napětí elektrické energie (plyne z projektové dokumentace), nese polovinu vodičů, bude vetknuto do pozemku žalobce konstrukčně jiným způsobem vzhledem k použití jiných sloupů (u sloupu typu Portál může dojít k vetknutí do pozemku dokonce na dvou místech), sice vede zhruba ve stejné trase, ale stožárová místa se budou lišit.
74. Proto měl žalovaný správně dojít k závěru, že se nejedná o změnu stávající stavby přenosové soustavy, jak tvrdí, ale že se jedná o novou stavbu přenosové soustavy, k níž musí ČEPS získat nový právní titul v celé ploše. Není přitom rozhodující, jak je stavba pojmenována ve správním rozhodnutí, jímž byla povolena. Rozhodující jsou skutečné vlastnosti navrhovaného záměru v porovnání se stávajícím stavem.
75. Stran žalovaným zmíněné údajné pasivity žalobce ve správním řízení žalobce odkázal na jím předložený znalecký posudek, v němž se dle žalobce kromě výše náhrady za omezení žalobcova vlastnického práva odrazil i jeho náhled na rozsah omezení jeho vlastnického práva, který se tím stal v řízení sporným, a žalovaný byl povinen se s ním již ve svém rozhodnutí vypořádat.
76. Pokud pak jde o samotné ochranné pásmo vedení podle § 46 energetického zákona, jehož zohlednění znaleckému posudku žalovaný vyčítá, pak v tomto směru lze žalovanému vyčítat formalismus, který zcela přehlíží žalobcova ústavně garantovaná práva. Je proto třeba za liché a etastické považovat tvrzení žalovaného, že „*existenci ochranného pásma nespojuje zákon s povinností provozovatele zajistit věcné břemeno*“. Naopak, je třeba zkoumat, v jakém rozsahu zamýšlená stavba vlastníka fakticky omezí, ale tím už se žalobce ve svých podáních zabýval opakovaně.
77. Stran vyjádření vyvlastnitel žalobce konstatoval, že se v mnoha ohledech argumenty vyvlastnitel a žalovaného překrývají.
78. Ustanovení § 82 odst. 3 správního řádu, jak uváděl vyvlastnitel, se dle názoru žalobce v řízení o správní žalobě nemůže uplatnit. S ohledem na ústavní zásadu, že státní moc lze uplatňovat

jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, není užití analogie v procesních pravidlech přípustné, zvláště když je tato analogie navrhována napříč jednotlivými procesními předpisy. Správní soudnictví je ovládáno zásadou plné jurisdikce a žalobce má právo v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí nechat soudem přezkoumat vše, co uvede včas jako své žalobní body.

79. K námitkám ČEPS proti znaleckému posudku se žalobce nemohl v řízení vyjádřit, protože mu tyto námitky žalovaný nikdy nedoručil k vyjádření a namísto toho rozhodl napadeným rozhodnutím. V tomto směru mu lze vyčítat, že neumožnil žalobci dostatečnou účast v řízení. ČEPS celou záležitost staví tak, že on sám vlastně rozhoduje o míře omezení vlastnického práva vlastníka prostřednictvím svého návrhu na vyvlastnění, který nelze překročit a nikdo jej nemůže nutit, aby přiznal, že svým záměrem omezuje fakticky vlastníka více, než v jakém rozsahu omezení za náhradu navrhuje. Za takové situace nelze ponechat na vlastníkově, aby až po zřízení takového „nedostatečného věcného břemene“ bránil prostředky práva občanského, jinými slovy, aby stát vyvlastněním veškerou iniciativu přenesl na takového vlastníka, do jehož vlastnického práva zasáhl. Žalobce byl přesvědčen, že vzhledem ke specifickému charakteru institutu vyvlastnění mají být všechny sporné otázky vyřešeny preventivně, tedy dříve, než mohou spory vzniknout (k tomu viz § 4 odst. 1 ZV). Jinak dochází k zásahu do vlastnického práva protiústavně, aniž by bylo pro naplnění veřejného zájmu tohoto omezení zapotřebí. Návrh měl být proto dle žalobce koncipován jinak [měl v souladu s § 25 odst. 3 písm. e), odst. 4 ENZ postihnout plnou plochu pozemků, v níž bude žalobce záměrem dotčen a omezen ve vlastnickém právu]. Pokud jej pak vyvlastnitel na podkladě námitek žalobce neupravil, měl být návrh správně zamítnut. Žalobce proto trval na žalobě a na zrušení napadeného rozhodnutí.
80. S ohledem na ústavní rozměr vyvlastnění nepovažoval žalobce za správný ani právní názor vyvlastnitel, že „*vyvlastňovací úřad je vázán vydaným pravomocným povolením podle stavebního zákona*“. Vyvlastňovací úřad, vystane-li v řízení potřeba řešit nějaké předběžné otázky, musí být nadán plným oprávněním zjišťovat skutkový stav a aplikovat na něj právní předpisy. Protože vyvlastňovací úřad rozhoduje o omezení základního práva vlastníka pozemku, dochází k rozhodování mimo rámec oprávnění vyvlastnitel stavět podle práva veřejného, které s omezením vlastnického práva vyvlastňovaného nemá přímo nic společného. Nelze proto dogmaticky vycházet z toho, co o stavbě usoudil specializovaný stavební úřad pro liniové stavby a vyvlastňovací úřad má povinnost, je-li toho pro posouzení podmínek pro vyvlastnění třeba, zodpovědět příslušné předběžné otázky samostatně – v daném případě, zda fakticky jde či nejde o zřízení nové stavby přenosové soustavy. Absence takového posouzení z pohledu žalobce znamená nezákonnost rozhodnutí žalovaného.
81. Žalobce se v tomto řízení nedomáhá jakékoliv revize pravomocného stavebního povolení, to mu však nebrání tvrdit, že vyvlastňovací úřad neměl rozhodovat jen v mezích tohoto povolení, ale měl činit vlastní skutkové a právní úvahy o tom, co žalobce již mnohokrát uvedl.
82. Ustanovení § 22 odst. 2 věty druhé elektrizačního zákona nečiní bez dalšího tento předpis a postup podle něho souladným s ústavním pořádkem České republiky. Lze s úspěchem pochybovat o tom, že toto ustanovení bylo v době nesvobody řádně aplikováno tak, aby mohlo jít o dostatečnou ochranu práva vlastnického. Právě pohrdání soukromým vlastnictvím bylo pro režim panující na našem území mezi lety 1948 - 1989 zcela příznačné. Pokud snad ČEPS chce tvrdit, že právní předchůdce žalobce byl podle tohoto ustanovení již přiměřeně odškodněn, nechť toto své tvrzení prokáže.

83. Správní soud může být dle názoru žalobce jen těžko vázán či ovlivněn jakýmkoliv názorem, který zaujímá výkonná moc, jakékoliv stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu je proto zcela nedůležité.

[VI] Další vyjádření osoby zúčastněné na řízení

84. K replice žalobce se posléze vyjádřila ještě i osoba zúčastněná na řízení, a to v podání ze dne 3. 1. 2023. V tomto vyjádření se ČEPS omezil výhradně na vybraná skutková tvrzení žalobce obsažená v replice, která neodpovídají skutečnosti ani parametrům stávajícího vedení, resp. jeho připravované změny. ČEPS obecně poukázal na to, že žalobce pro svá skutková tvrzení uvedená v žalobě i v replice neuvedl žádné důkazy.
85. Žalobce v čl. III/3-4 uvedl různé typizované stožáry vedení přenosové soustavy s tím, že některý z nich bude umístěn na dotčených pozemcích žalobce v rámci realizace připravované změny stavby. Není tomu tak. ČEPS prohlásil, že žádný z uvedených stožárů, ale ani žádný jiný stožár na pozemcích žalobce umístěn nebude. Je to proto, že ani v rámci stávajícího vedení nejsou pozemky žalobce dotčeny stožárem vedení a jelikož změna stávajícího vedení věrně kopíruje trasu stávajícího vedení i jeho stožárová místa, nebude tomu tak ani po změně stávajícího vedení. Absence stožárů vedení na dotčených pozemcích konečně vyplývá i ze znaleckého posudku žalobce, založeného ve správním spise (viz část E.2.1 posudku). Tato skutečnost je navíc žalobci nepochybně známa, protože jak vyplývá z žaloby, na dotčených pozemcích sám hospodaří. Je proto s podivem, že se tímto nepravdivým tvrzením žalobce pokouší ovlivnit a mást rozhodování soudu.
86. Stejně tak není pravdivé tvrzení žalobce uvedené v čl. III/5/c, že stávající vedení nese polovinu vodičů oproti připravované změně stavby. Jak vyplývá ze Společného povolení stavebního úřadu, jedná se o změnu stávajícího dvojitého vedení stavby V223/224 na dvojité vedení stavby V487/488 (viz např. str. 9, 3 odst. Společného povolení). Změněná stavba vedení tedy ponese stejné množství vodičů.
87. Rovněž není pravdivé tvrzení žalobce, že vedení bude umístěno (slovy žalobce „*vetknuto*“) do pozemku žalobce konstrukčně jiným způsobem vzhledem k použití jiných stožárů (slovy žalobce „*sloupů*“) vedení. Dotčené pozemky nejsou ani nebudou dotčeny umístěním stožáru vedení. Pozemky žalobce jsou v současné době dotčeny pouze vedením vodičů nad povrchem pozemku (ve vzduchu) a u změny stávajícího vedení tomu nebude jinak.
88. Žalobce dále jednak bagatelizoval vady znaleckého posudku, který do řízení založil, s tím, že měření a výpočty znalce jsou správné. K tomu ČEPS uvedl, že toto vysvětlení je nesmyslné, znalec díky nesprávnému vymezení dvou paralelních vedení v posudku (tedy zásadnímu skutkovému omylu znalce o stavebnětechnické podobě stavby) dochází pochopitelně k asi dvojnásobku dotčené plochy i dvojnásobku stožárových míst, a tedy i tomu odpovídající vyšší náhradě za zřízení věcného břemene. Nejen, že znalec zcela nesprávně oceňuje i plochy pozemku dotčené ochranným pásmem, které samozřejmě nemohou být součástí věcného břemene (viz podrobné odůvodnění v předchozím vyjádření ČEPS), ale omylem paralelních vedení takové plochy ochranného pásma ještě přibližně zdvojnásobuje, jelikož vznik ochranného pásma předvídá i pro druhé (paralelní) vedení. Toto paralelní vedení však není předmětem Společného povolení, a tedy ani jeho ochranné pásmo zde rozhodně právní mocí Společného povolení nevzniklo. Jelikož změna stávajícího vedení nejsou dvě paralelní vedení, ale vedení pouze jediné. Je zřejmé, že tento omyl je natolik zásadní, že posudek nemůže být opraven, ale musel by být vypracován a do řízení založen posudek zcela nový. To však již s ohledem na uplynutí lhůty podle § 20 odst. 1 zákona o vyvlastnění není možné.

89. V této souvislosti žalobce dále namítal, že mu žalovaný neumožnil dostatečnou účast v řízení, protože mu nedoručil námitky vyvlastnítele ke znaleckému posudku. K tomu ČEPS uvedl, že se nepochybně nejedná o opomenutí žalovaného, protože náhrada za vyvlastnění, tedy i posouzení obsahu znaleckých posudků účastníků, případně jejich námitek k posudkům, je předmětem až další fáze (části) vyvlastňovacího řízení, která následuje po vydání mezitímního rozhodnutí. Z tohoto důvodu je uplatněná námitka předčasná. Vyvlastňovací úřad také zřejmě není povinen námitky vyvlastnítele vyvlastňovanému doručovat, jelikož každý účastník řízení (tedy i žalobce) může vykonávat své právo nahlížení do spisu.
90. Je nesporné, že žalovaný je vázán návrhem (žádostí o vyvlastnění) vyvlastnítele. To platí i pro vyvlastnítelem domáhaný rozsah a obsah omezení vlastnického práva vyvlastňovaného.
91. Jediným průlomem této zásady je § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění. Podle názoru ČEPS je zřejmé, že uvedené ustanovení na posuzovaný případ nedopadá, žalobce nebude oproti stávajícímu stavu nijak omezen ve svém hospodaření vzhledem k neměnnému charakteru a druhu pozemků. Konečně, žalobce o rozšíření vyvlastnění podle uvedeného ustanovení zákona v řízení nepožádal.
92. ČEPS nesouhlasil ani s tím, že by námitky žalobce bylo možné uplatňovat nepřímo skrze znalecký posudek. Námitka musí být obecně obsažena v úkonu účastníka řízení, nikoliv v dokumentu jiné osoby (autora znaleckého posudku). Z logiky věci nelze po vyvlastňovacím úřadu požadovat, aby takové dokumenty třetích stran posuzoval z pohledu toho, zda lze některou jeho část považovat za námitku účastníka řízení či nikoliv (tj. zda se v takovém dokumentu snad nenachází i námitka účastníka řízení). Nadto, je zřejmé, že jde o dokumenty, jejichž účel je zcela jiný, než účel uplatňování námitek účastníka řízení. V takových dokumentech je vyjádřen nikoli názor účastníka řízení, ale názor od něj odlišné osoby, pročez není možné považovat názory takové osoby za názory, a zejména již vůbec ne jako námitky účastníka řízení.
93. V ostatním ČEPS odkázal na obsah svého vyjádření k žalobě.

[VII] Posouzení věci krajským soudem

94. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
95. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
96. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
97. Soud ve věci rozhodl dle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť s tím souhlasili oba účastníci řízení.
98. Žaloba není důvodná.
99. Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto o základu věci, tj. o omezení vlastnického práva žalobce k části pozemku parc. č. X (trvalý travní porost) v kat. území X, obec Valeč, spočívajícím v omezení věcným břemenem v rozsahu 581,9 m² z p. p. č. X kat. úz. X, podle geometrického plánu č. 66-141624/2015 ze dne 9. 7. 2015, ověřeného dne 13. 12. 2016 s číslem 699/2016, a to ve prospěch vyvlastnítele. Věcné břemeno spočívá ve strpění umístění, provedení a provozování stavby přenosové soustavy „V487/488-vedení 400kV VER-VIT“, a to v ploše pozemků vymezené kolmým průmětem krajních vodičů tohoto vedení, v rozsahu

shora uvedeného geometrického plánu a Společného povolení ze dne 9. 11. 2021, č.j. MPO 9945/20/645-SÚ, vydaného Ministerstvem průmyslu a obchodu, které nabylo právní moci dne 24. 12. 2021. Věcné břemeno bylo zřízeno podle § 24 odst. 4 energetického zákona za účelem zřizování předmětné stavby a jejího provozování podle § 24 odst. 3 písm. e) energetického zákona, in personam na dobu neurčitou a povinnosti vyplývající z věcného břemene přecházejí na každého dalšího vlastníka dotčeného pozemku

100. Soud při posouzení (ne)důvodnosti žaloby vyšel z následující právní úpravy.
101. Podle svého § 1 odst. 1 upravuje liniový zákon postupy při přípravě, umisťování a povolování staveb energetické infrastruktury, při získávání práv k pozemkům a stavbám potřebných pro uskutečnění uvedených staveb a uvádění těchto staveb do užívání s cílem urychlit jejich majetkoprávní přípravu, umisťování, povolování a povolování jejich užívání, jakož i vydávání podmiňujících podkladových správních rozhodnutí, a urychlení následného soudního přezkumu všech správních rozhodnutí v souvislosti s těmito stavbami. Tento zákon dále upravuje v návaznosti na přímo použitelný předpis Evropské unie [Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 347/2013 ze dne 17. 4. 2013, kterým se stanoví hlavní směry pro transevropské energetické sítě a kterým se zrušuje rozhodnutí č. 1364/2006/ES a mění nařízení (ES) č. 713/2009, (ES) č. 714/2009 a (ES) č. 715/2009] výkon státní správy a postup při povolování projektů společného zájmu.
102. Podle § 1 odst. 4 písm. a) liniového zákona se vybranými stavbami energetické infrastruktury rozumí stavby a zařízení přenosové soustavy.
103. Ustanovení § 3 odst. 1 liniového zákona stanoví, že pro omezení práv k pozemkům potřebným pro uskutečnění energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací platí zákon o vyvlastnění, pokud liniový zákon nestanoví jinak.
104. Podle § 4a odst. 1 liniového zákona platí, že dospěje-li vyvlastňovací úřad ve vyvlastňovacím řízení, které se týká práva k pozemku potřebného k uskutečnění stavby energetické infrastruktury vymezené v územním rozvojovém plánu nebo v zásadách územního rozvoje a uvedené v příloze k tomuto zákonu, k závěru, že podmínky pro vyvlastnění jsou s výjimkou určení výše náhrady za vyvlastnění splněny, vydá na žádost vyvlastnitelů mezitímní rozhodnutí obsahující výroky podle § 24 odst. 3 zákona o vyvlastnění.
105. Řízení o žádosti vyvlastnitelů je upraveno v zákoně o vyvlastnění.
106. Podle § 18 odst. 2 zákona o vyvlastnění musí žádost o zahájení vyvlastňovacího řízení obsahovat kromě náležitostí stanovených zvláštním právním předpisem zejména označení pozemku nebo stavby, jichž se vyvlastnění týká, a práv třetích osob na nich váznoucích, doložení skutečností nasvědčujících tomu, že byly splněny podmínky pro vyvlastnění (§ 3 až § 5), údaj o tom, jakého vyvlastnění se vyvlastnitel domáhá, a údaj o tom, v jaké lhůtě a jakým způsobem vyvlastnitel zahájí uskutečňování účelu vyvlastnění. Pokud vyvlastnitel navrhuje vyvlastnit část pozemku, připojí podle § 18 odst. 3 zákona o vyvlastnění k žádosti kromě katastrální mapy též geometrický plán ve trojím vyhotovení.
107. Podle § 20 odst. 1 zákona o vyvlastnění se stanoví náhrada na základě znaleckého posudku vyhotoveného na žádost vyvlastňovaného, pokud jej vyvlastňovaný předloží vyvlastňovacímu úřadu ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy bylo vyvlastňovanému doručeno uvědomění o zahájení vyvlastňovacího řízení, v opačném případě se náhrada stanoví na základě znaleckého posudku podle § 5 odst. 2 písm. a) vyhotoveného na žádost vyvlastnitelů; ustanovení § 10 odst. 4 tím není dotčeno.

108. Vyvlastňovací úřad v souladu s § 22 odst. 1 zákona o vyvlastnění nařídí ústní jednání, o němž uvědomí účastníky řízení nejméně 15 dnů před jeho konáním. Námitky proti vyvlastnění a důkazy k jejich prokázání mohou být uplatněny nejpozději při ústním jednání; k později uplatněným námitkám a důkazům se nepřihlíží. O tomto následku musí být účastníci poučeni v uvědomění o zahájení vyvlastňovacího řízení (viz § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění).
109. Podle § 24 odst. 2 zákona o vyvlastnění, vyvlastňovací úřad rozhodne samostatnými výroky o vyvlastnění práv k pozemku nebo ke stavbě a o náhradě za vyvlastnění, dospěje-li k závěru, že podmínky pro vyvlastnění jsou splněny.
110. Podle § 24 odst. 3 zákona o vyvlastnění výroky o vyvlastnění práv k pozemku nebo ke stavbě vyvlastňovací úřad:
- a) rozhodne o
 - 1. zrušení nebo omezení práva odpovídajícího věcnému břemenu k pozemku nebo ke stavbě, jichž se vyvlastnění týká, nebo
 - 2. omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě zřízením věcného břemene ve prospěch vyvlastnitelů a vymezí jeho obsah, anebo
 - 3. odnětí vlastnického práva vyvlastňovaného k pozemku nebo ke stavbě a o jeho přechodu na vyvlastnitelů,
 - b) rozhodne, vyžaduje-li to veřejný zájem, která práva spojená s pozemkem, stavbou nebo jejich částí vyvlastněním nezaniknou,
 - c) určí, v jaké lhůtě je vyvlastnitel povinen zahájit uskutečňování účelu vyvlastnění; lhůta nesmí být delší než 2 roky od právní moci rozhodnutí.
111. Soud předesílá, že se při řešení věci inspiroval rozhodnutími zdejšího soudu ve skutkově i právně totožných věcech vedených pod sp. zn. 57 A 95/2022 a 77 A 64/2022.
112. Stran prvního žalobního bodu se soud zabýval otázkou náležitého doručení napadeného rozhodnutí žalobci.
113. Lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ke správnímu soudu je vázána na oznámení tohoto rozhodnutí. Nedostatek řádného doručení rozhodnutí žalobci brání přezkoumání napadeného rozhodnutí správním soudem. Pokud by byla žaloba přes tuto vadu doručení správního rozhodnutí podána, absentovala by tu jedna ze základních podmínek řízení před soudem. Jednalo by se však o nedostatek odstranitelný. Soud musí v takovém případě uložit usnesením žalovanému doplnit spis o doklad o doručení napadeného rozhodnutí, přičemž teprve od okamžiku řádného doručení napadeného rozhodnutí žalobci začne žalobci plynout lhůta k případnému rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo k rozšíření o další žalobní body dle § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 2 As 27/2004-78, publ. ve Sb. NSS pod č. 450/2005, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022, č.j. 10 As 169/2022-93, bod 8).
114. Soud ze správního spisu ověřil, že spolu s napadeným rozhodnutím nebyl předmětný geometrický plán žalobci doručován.
115. Z výroku I napadeného rozhodnutí je zřejmé, že vlastnické právo žalobce má být omezeno věcným břemenem pouze u části pozemku parc. č. X(trvalý travní porost) v kat. území X, vymezené předmětným geometrickým plánem. Jinými slovy, rozsah omezení vlastnického

práva žalobce nelze zjistit jinak než z předmětného geometrického plánu. Bez geometrického plánu není výrok I napadeného rozhodnutí určitý.

116. Otázka, jak lze řádně doručit účastníkovi geometrický plán vymezující rozsah omezení vlastnického práva k části pozemku, byla již vyřešena v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022, č.j. 10 As 169/2022-93 (body 13, 14, 16 a 17), tak, že geometrický plán nelze konvertovat do elektronické podoby a je neoddělitelnou součástí listiny, na podkladě které má být proveden zápis do katastru, je-li třeba předmět zápisu zobrazit do katastrální mapy (v těchto případech nelze uvažovat o doručení v materiálním smyslu).
117. V projednávané věci, stejně jako ve věci řešené Nejvyšším správním soudem, bylo napadeným rozhodnutím zřízeno věcné břemeno k části pozemku žalobce, identifikovaného číslem parcelním, v rozsahu předmětného geometrického plánu. Proto rozsah omezení vlastnického práva žalobce nelze zjistit jinak než z předmětného geometrického plánu. Jedině předmětný geometrický plán umožňuje identifikovat část pozemku žalobce jako samostatnou věc, která je předmětem napadeného rozhodnutí.
118. Jelikož předmětný geometrický plán jako jediný definuje rozsah omezení vlastnického práva žalobce založeného napadeným rozhodnutím, tak pro řádné doručení napadeného rozhodnutí žalobci bylo nezbytné, aby bylo žalobci doručeno nejen jeho písemné vyhotovení, ale i předmětný geometrický plán v listinné formě, který tvoří jeho obsahovou součást. Proto soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalobci řádně doručeno ke dni podání žaloby nebylo, a uložil žalovanému usnesením ze dne 6. 1. 2023, č.j. 77 A 63/2022-92, povinnost napadené rozhodnutí spolu s geometrickým plánem, na který je v něm odkazováno, řádně doručit žalobci. Napadené rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno dne 17. 1. 2023. Teprve od okamžiku řádného doručení napadeného rozhodnutí začala žalobci plynout jednoměsíční lhůta k případnému rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo k rozšíření o další žalobní body dle § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. Tato jednoměsíční lhůta v souladu s § 40 odst. 2 s. ř. s. uplynula dne 17. 2. 2023. Vzhledem k popsanému postupu soudu nemohl vést první žalobní bod ke zrušení napadeného rozhodnutí tak, jak žalobce v žalobě navrhoval.
119. Ve vyjádřeních k žalobě ve vztahu k doručení napadeného rozhodnutí žalovaný a osoba zúčastněná na řízení odkázali na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č.j. 2 As 62/2008-91, a ze dne 8. 1. 2020, č.j. 9 As 157/2018-78.
120. V rozsudku ze dne 16. 12. 2008, č.j. 2 As 62/2008-91, Nejvyšší správní soud před čtrnácti lety řešil opravu chyby v katastru nemovitostí na půdorysu původního katastrálního zákona č. 344/1992 Sb. Šlo tedy o jiný předmět řízení za účinnosti jiné právní úpravy než v nyní projednávané věci. Soud poukazuje na to, že otázka, zda má být geometrický plán, na nějž odkazuje civilní rozsudek, jeho nedílnou součástí, byla následně řešena s opačným závěrem Nejvyšším soudem (srov. již citovaná usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2022, sp. zn. 20 Cdo 588/2022, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2021, sp. zn. 28 Cdo 509/2021). V rozsudku ze dne 8. 1. 2020, č.j. 9 As 157/2018-78, sice kasační soud neřešil doručování rozhodnutí o vyvlastnění, nicméně dospěl k závěru, že geometrický plán nemusel být pevně spojen s rozhodnutím o vyvlastnění. Přímo ve vztahu k mezitímnímu rozhodnutí o vyvlastnění pak byla sporná otázka posouzena citovaným recentním rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022, č.j. 10 As 169/2022-93, který zdejší soud následoval.
121. K další argumentaci žalovaného a osoby zúčastněné na řízení v jejich vyjádřeních k žalobě ve vztahu k doručení napadeného rozhodnutí uvádí soud následující.

122. Není pravdou, že by vkladová povinnost zatěžovala pouze vyvlastnítele, neboť podle § 13 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů, je oprávněn podat návrh na vklad věcného břemene do katastru nemovitostí jak vyvlastnitel, tak i žalobce. Jakkoliv není explicitně stanovena žádným právním předpisem správnímu orgánu povinnost doručit účastníkovi řízení rozhodnutí spolu s geometrickým plánem v případě, že nelze docílit zápisu věcných práv z rozhodnutí do katastru nemovitostí bez geometrického plánu, vyplývá tato povinnost z § 48 odst. 1 katastrálního zákona, podle nějž je geometrický plán neoddělitelnou součástí listiny, podle které má být proveden zápis do katastru, je-li třeba předmět zápisu zobrazit do katastrální mapy. Povinnost správního orgánu v takovém případě doručit rozhodnutí spolu s geometrickým plánem potvrdil Nejvyšší správní soud v bodě 14 již opakovaně citovaného rozsudku ze dne 10. 8. 2022, č.j. 10 As 169/2022-93, kde výslovně uvedl, že geometrický plán je součástí mezitímního rozhodnutí, pokud určuje výrok rozhodnutí, a navíc je neoddělitelnou součástí rozhodnutí podle katastrálního zákona.
123. Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení rovněž argumentovali, že geometrický plán byl součástí spisu, že se s ním žalobce mohl seznámit při ústním jednání a že byl geometrický plán zaslán žalobci vyvlastnitelem přílohou návrhu smlouvy o zřízení věcného břemene dne 22. 12. 2021. Nejvyšší správní soud však v bodě 17 rozsudku ze dne 10. 8. 2022, č.j. 10 As 169/2022-93, výslovně uvedl, že o doručení geometrického plánu v materiálním smyslu nelze uvažovat. Důvod tohoto závěru je zřejmý z bodu 14 citovaného rozsudku – jde o neoddělitelnou součást rozhodnutí, kterou je nutno předložit při zápisu do katastru nemovitostí.
124. Napadeným rozhodnutím bylo správním orgánem autoritativně omezeno věcné právo žalobce a rozsah, v jakém k tomu došlo, byl zjistitelný jen z předmětného geometrického plánu. Žalobce je oprávněn požádat o zápis práv z napadeného rozhodnutí do katastru nemovitostí, avšak zápisu nedocílí, pokud katastrálnímu úřadu nepředloží originál geometrického plánu. V projednávané věci proto nemohlo být relevantní, že se žalobce s obsahem předmětného geometrického plánu seznámil nebo se seznámit mohl (např. nahlédnutím do správního spisu). Ani případným doručením předmětného geometrického plánu žalobci spolu s návrhem smlouvy o zřízení věcného břemene několik měsíců před zahájením vyvlastňovacího řízení nevznikla žalobci povinnost originál geometrického plánu opatrovat pro případ, že ho v budoucnu možná bude potřebovat v řízení před katastrálním úřadem. Soud uzavírá odkazem na bod 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022, č.j. 10 As 169/2022-93, podle nějž za řádné doručení takového geometrického plánu nelze považovat doručení jeho prosté kopie.
125. Argumentoval-li vyvlastnitel tím, že v rozsudku ze dne 10. 8. 2022, č.j. 10 As 169/2022-93, Nejvyšší správní soud neřešil, zda je nutnou přílohou rozhodnutí o vyvlastnění geometrický plán, ale to, že geometrický plán nebyl doručen v zákonem povolené formě, resp. že vyvlastňovaný neměl možnost seznámit se s geometrickým plánem v zákonem stanovené formě, nelze mu přisvědčit. V bodě 14 citovaného rozsudku Nejvyšší správní soud vyložil, že geometrický plán k části pozemku je součástí mezitímního rozhodnutí o vyvlastnění. Z tohoto východiska pak vyplývalo, že musel být účastníkům doručen spolu s mezitímním rozhodnutím, přičemž bylo nutno zaujmout závěr, jakým způsobem lze geometrický plán doručovat. Nejvyšší správní soud tedy řešil vztah geometrického plánu a mezitímního rozhodnutí (dospěl k závěru, že je jeho součástí), a proto se zabýval jeho doručováním. Východisko vyvlastnítele, že důvodem rozsudku Nejvyššího správního soudu bylo to, že se vyvlastňovaný neměl možnost s geometrickým plánem v zákonné formě seznámit, neodpovídá odůvodnění rozsudku – Nejvyšší správní soud řešil doručování mezitímního

rozhodnutí, pokud je jeho výrok určen geometrickým plánem, a výslovně uvedl, že nelze uvažovat o doručení v materiálním smyslu.

126. Podle vyvlastnítele by závěry Nejvyššího správního soudu byly jiné, pokud by geometrický plán byl součástí spisu, vyvlastňovaný měl možnost se s ním seznámit a rozhodnutí o vyvlastnění by ho jako nutnou přílohu neuvádělo a jen by na něj odkazovalo. Z bodu 1 rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2022, č.j. 30 A 22/2022-208, který Nejvyšší správní soud přezkoumával, lze zjistit, že tam napadené mezitímní rozhodnutí se týkalo částí pozemků, oddělených ve výroku specifikovanými geometrickými plány. Šlo tedy o situaci zcela shodnou s nyní projednávanou věcí. Tvrzení vyvlastnítele, že v nyní projednávané věci, na rozdíl od věci řešené Nejvyšším správním soudem, mezitímní rozhodnutí na geometrický plán jen odkazovalo a neuvedlo ho jako nutnou přílohu, nelze tudíž přisvědčit.
127. Ohledně námitek týkající se vad výroku I napadeného rozhodnutí (bod 2 žaloby) soud uvádí následující.
128. Jak bylo výše vyloženo, žalovaný měl podle § 3 odst. 1 liniového zákona ve spojení s § 24 odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o vyvlastnění rozhodnout (v napadeném rozhodnutí) o omezení vlastnického práva žalobce a vymezit jeho obsah. Aby byl výrok I napadeného rozhodnutí určitý, musel obsahovat údaje o tom, jaká nemovitá věc je věcným břemenem zatížena, v čí prospěch a v jakém rozsahu. Slovy § 1257 odst. 1 občanského zákoníku jde o specifikaci, která věc byla služebností věcného břemene zatížena, ve prospěch koho a co je povinen vlastník zatížené věci trpět nebo čeho je povinen se zdržet. Byly-li takové údaje z výroku I napadeného rozhodnutí zjistitelné, byl výrok určitý a nemohl být nejasný tak, jak tvrdil žalobce.
129. Soud z výroku I napadeného rozhodnutí zjistil, že všechny zákonem požadované údaje obsahuje. Je z něj zcela zřejmé, že nemovitou věcí, která má být rozhodnutím zatížena věcným břemenem, je část pozemku parc. č. X (trvalý travní porost) v kat. území X, obec Valeč vymezená předmětným geometrickým plánem, přičemž z něj je rozsah zatížené části pozemku parc. č. X k. ú. X jednoznačně identifikovatelný. Jde o dva červeně vyšrafované pruhy, které protínají předmětný pozemek v rozsahu o celkové výměře 581,9 m² z tohoto pozemku. Pochybnosti o tom, jaká část pozemku parc. č. X k. ú. X je věcným břemenem zatížena, nemohou vzhledem k předmětnému geometrickému plánu vznikat. Identifikaci části pozemku a předmětného geometrického plánu žalovaný ve výroku I napadeného rozhodnutí i zdůraznil tučným písmem.
130. Žádné nejasnosti soud nenalezl ani ve vztahu k údaji o oprávněném ze zřízeného věcného břemene. Žalovaný ve výroku I napadeného rozhodnutí uvedl (a zdůraznil to opět tučným písmem), že věcné břemeno je zřízeno ve prospěch ČEPS, a. s., kterou specifikoval i identifikačním číslem a sídlem. Pochybnosti o osobě, které věcné břemeno svědčí, jsou vyloučeny.
131. Výrok I napadeného rozhodnutí je určitý, i pokud jde o specifikaci toho, co je povinen žalobce a každý další vlastník zatížené části pozemku parc. č. X k. ú. X strpět - konkrétně umístění, provedení a provozování stavby přenosové soustavy „V487/488-vedení 400kV VER-VIT“. Z výroku I napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, že vlastník pozemků musí strpět to, že na jeho pozemcích bude umístěna, provedena a provozována stavba přenosové soustavy identifikovaná odkazem na Společné povolení.
132. Soud tak shledal, že výrok I napadeného rozhodnutí je určitý a srozumitelný.

133. Žalobce namítal, že věcné břemeno bylo zřízeno *in personam*, přičemž povinnosti vyplývající z věcného břemene přecházejí na každého dalšího vlastníka dotčeného pozemku. Úředním jazykem České republiky je čeština, a užil-li správní orgán takto latinský jazyk, stal se podle žalobce výrok napadeného rozhodnutí nejasným, zvláště pokud má na podkladě napadeného rozhodnutí být proveden zápis do veřejného seznamu.
134. Žalobci lze přisvědčit v tom, že žalovaný byl povinen napadené rozhodnutí vyhotovit v českém jazyce (srov. § 16 odst. 1 věta první správního řádu), avšak nelze s ním již souhlasit v tom, že v důsledku použití sousloví *in personam* je výrok I napadeného rozhodnutí neurčitý. Jak bylo výše vyloženo, obligatorní údaje ve vztahu k charakteristice zřizovaného věcného břemene výrok obsahuje a tyto žádné nejasnosti nevyvolávají.
135. Termín *in personam* je běžně v odborných právnických textech používán a jeho obsah je odborné veřejnosti znám [„V určení oprávněného subjektu spočívá základní rozlišení věcných břemen: Věcná břemena působící *in rem* (oprávněným subjektem je vždy vlastník věci, proto není právně relevantní změna vlastníka ve vztahu k další existenci věcného břemene a subjektem práva korespondujícího věcnému břemeni se stává sukcesor původního oprávněného) a věcná břemena působící *in personam* (oprávněný subjekt je určen zcela konkrétně a právo svědčí pouze jemu - proto je existence tohoto druhu věcných břemen spojena s existencí oprávněného subjektu). Věcná břemena působící *in personam* uspokojují zájmy individualizovaného subjektu, zatímco u věcných břemen působících *in rem* jsou uspokojovány takové zájmy, které bude mít každý vlastník věci, neboť tyto zájmy souvisí s objektivní možností realizace užité hodnoty věci.“ (FIALA, Josef. Věcná břemena. In: HENDRYCH, Dušan a kol. Právníký slovník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009.)]. Termín *in personam* je v souvislosti s věcnými břemeny užíván i judikaturou – např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2009, sp. zn. 22 Cdo 5342/2007, nebo ze dne 21. 2. 2017 sp. zn. 21 Cdo 1575/2016, bod 17, resp. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2021, č.j. 3 As 208/2019-69, bod 26, nebo ze dne 29. 10. 2019, č.j. 3 As 198/2017-51, bod 24.
136. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že věta „věcné břemeno se zřizuje *in personam*“ poté, co v předchozí části výroku I napadeného rozhodnutí bylo výslovně stanoveno, že se věcné břemeno zřizuje „*ve prospěch ČEPS, a. s.*“, znamená jen zdůraznění toho, že oprávněným ze zřízeného věcného břemene je subjekt ČEPS, a. s. Jinými slovy, zánikem vyvlastnitelů zanikne i věcné břemeno, jehož oprávněný není spojen s vlastnictvím žádné nemovité věci. Napadeným rozhodnutím tedy nebylo zřízeno věcné břemeno *in rem* (oprávněný subjekt je závislý na vlastnickém právu k určité panující nemovitosti a věcné břemeno nezávisí na jeho existenci), nýbrž bylo zřízeno věcné břemeno *in personam* (oprávněný subjekt není závislý na vlastnickém právu k určité panující nemovitosti a věcné břemeno závisí na jeho existenci). Proto sousloví *in personam* ve výroku I napadeného rozhodnutí nemohlo vést k závěru o neurčitosti výroku. Šlo o pouhé vysvětlení, zdůraznění, které nic nezměnilo na jednoznačném ustanovení osoby oprávněné z věcného břemene – ČEPS a. s.
137. Soud tedy nepřisvědčil žalobci, že by neurčitost výroku I napadeného rozhodnutí způsobilo užití sousloví *in personam* a že by nebylo zřejmé, co jím žalovaný myslel (ostatně sám žalobce v žalobě argumentuje termíny *ad rem* a *ad personam*). Soud uzavírá, že z výroku I napadeného rozhodnutí bylo zřejmé, že oprávněnou osobou ze zřízeného věcného břemene je ČEPS, a. s., aniž by otázku oprávněné osoby bylo způsobitelné zpochybnit použitím sousloví *in personam*. Toto by bylo jasné i právnímu laikovi. Právnímu odborníkovi použité sousloví jen potvrdilo to, co již z předchozích tučně vtištěných pasáží výroku napadeného rozhodnutí zjistil. Soud

dodává, že vhodnější by jistě bylo, kdyby žalovaný ve výroku rozhodnutí latinské sousloví nepoužil – zapotřebí nebylo a jde o cizojazyčný výraz.

138. Argumentoval-li žalobce větou z výroku I napadeného rozhodnutí, že povinnosti vyplývající z věcného břemene přecházejí na každého dalšího vlastníka dotčeného pozemku, jde o vyjádření základní charakteristiky institutu věcných břemen, kterou pregnantně vyjádřil Nejvyšší soud ve výše označeném rozsudku ze dne 21. 2. 2017, sp. zn. 21 Cdo 1575/2016, bod 17: *„Toto omezení je spjato se zatíženou nemovitostí tak, že na jeho trvání nemá vliv ani změna vlastnického práva; zatížení přímo z povahy věci sleduje nemovitost, na které lpí.“*
139. Soud se neztotožnil ani s žalobní argumentací, že plošný rozsah věcného břemene byl výrokem I napadeného rozhodnutí vymezen nesrozumitelně. Z tohoto výroku je jasné, že žalobce je ve výkonu svých práv omezen a oprávněný smí své oprávnění vykonávat jen na části zemského povrchu [srov. § 2 písm. a) katastrálního zákona] vymezené v katastru nemovitostí jako pozemek parc. č. X k. ú. X, avšak pouze v části tohoto pozemku identifikovaného předmětným geometrickým plánem. Jinými slovy, žalobce je ve výkonu svých práv omezen právě a jen tam, kde to stanoví předmětný geometrický plán.
140. Podle žalobce je odkaz na plochu pozemků vymezených kolmým průmětem krajních vodičů vedení nesrozumitelný z důvodu, že by taková plocha tvořila jednolitou plochu čtyřúhelného tvaru, avšak z předmětného geometrického plánu plyne, že dotčená plocha má tvořit dvě plochy takového tvaru. Soud s žalobcem nesouhlasí – výrok napadeného rozhodnutí netvrdí, že by věcné břemeno bylo omezeno na plochu jednoho čtyřúhelníku, ale odkazuje na předmětný geometrický plán, z něhož je zřejmé, že jde o dva pruhy, dva čtyřúhelníky. Výrokové tvrzení, že tyto pruhy byly vymezeny geometrickým plánem podle krajních vodičů vedení, jen vysvětluje důvod (či jeden z důvodů) zvolených hranic části pozemku parc. č. X k. ú. X vymezených předmětným geometrickým plánem. Není však pochyb o tom, že územní rozsah zřízeného věcného břemene je dán právě a jen předmětným geometrickým plánem. Obdobně jako na krajní vodiče odkazuje výrok napadeného rozhodnutí i na Společné povolení, které stejně jako krajní vodiče plošný rozsah zřízeného věcného břemene ovlivnilo. K argumentaci žalobce v replice, že krajní vodiče vedení vymezují větší plochu, než která vyplývá z předmětného geometrického plánu, soud opakuje, že rozhodující je vymezení plochy zatížené věcným břemenem v předmětném geometrickém pláně. Předmětný geometrický plán zatíženou část pozemku parc. č. X k. ú. X určuje naprosto jednoznačně. Výrokový odkaz na krajní vodiče může být nadbytečný, avšak nečiní územní rozsah zřízeného věcného břemene neurčitým.
141. Žalobní námitky tohoto okruhu nebyly důvodné.
142. Ve vztahu k nesprávnému posouzení obsahu žádosti vyvlastnitele (bod 3 žaloby) soud zaujal následující stanovisko.
143. Ze str. 2 napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný vyložil obsah žádosti vyvlastnitele tak, že vyvlastnitel požádal o omezení vlastnického práva žalobce pro změnu stavby vedení přenosové soustavy označené jako „V487/488-vedení 400kV VER-VIT“, když požadovaným věcným břemenem má dojít k rozšíření stávajícího věcného břemene, které s odkazem na § 96 odst. 9 energetického zákona a § 22 elektrizačního zákona není z veřejného seznamu zřejmé, protože vzniklo před účinností energetického zákona.
144. Žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že povolená stavba bude realizována rekonstrukcí - změnou stávajícího vedení v trase specifikované ve vyjmenovaných územně plánovacích podkladech. Žalovaný zopakoval, že stavba vedení přenosové soustavy 220 kV

již v této trase existuje a společným povolením dojde ke změně dokončené stavby podle § 2 odst. 5 písm. a) a b) stavebního zákona, která spočívá v přestavbě dvojitého vedení 220 kV V223/224 na dvojité vedení 2x400kV V487/488 mezi transformovnou TR Vítkov až lomový bod R15 a výstavbu nového úseku vedení od lomového bodu R15 do nové transformovny TR Verněřov o celkové délce 79,2 km. Dle Situačního výkresu širších vztahů trasa připravovaného vedení V487/488 v dotčeném pozemku parc. č. Xk. ú. X kopíruje stávající trasu vedení, přičemž se nemění stožárová místa (počet stožárových míst zůstává stejný jako u dosavadního vedení 220 kV).

145. Na str. 3 a 6 napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce v řízení neuplatnil žádné námitky proti vyvlastnění. Žalobce sice předložil znalecký posudek, který však bude předmětem v pokračujícím řízení o náhradě škody náhrady za omezení vlastnického práva, jež bude řešena až po pravomocném skončení řízení o žádosti vyvlastnitel.
146. Žalobce namítl, že podle odůvodnění napadeného rozhodnutí vyvlastnitel žádal nikoli o zřízení věcného břemene, ale o jeho rozšíření nad rámec stávajícího věcného břemene - výrok napadeného rozhodnutí je tak v rozporu s jeho odůvodněním. Podle žalobce žalovaný překročil svou zákonem stanovenou pravomoc, pokud stávající věcné břemeno rozšířil, což § 24 odst. 3 zákona o vyvlastnění neumožňuje.
147. Tato žalobní námitka nebyla důvodná. Předmětem žádosti podle odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo omezení vlastnického práva žalobce ve vztahu k části pozemku parc. č. X k. ú. X pro povolenou stavbu. Z žádosti vyvlastnitel i odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že vyvlastniteli šlo o to, aby žalobce a každý budoucí vlastník pozemku parc. č. X k. ú. X byli povinni strpět umístění, provedení a provozování změněného vedení přenosové soustavy v místě specifikovaném předmětným geometrickým plánem. Z pohledu vyvlastnitel může jít fakticky o rozšíření věcného břemene, kterým byly dotčené pozemky zatíženy ve vztahu ke stávajícímu vedení přenosové soustavy 220 kV, nicméně je zřejmé, že se domáhal zřízení věcného břemene vedení přenosové soustavy 400 kV v rozsahu vymezeném předmětným geometrickým plánem. Žalovaný neuvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí tak, jak tvrdí žalobce v žalobě, že vyvlastnitel žádal o rozšíření věcného břemene, ale uvedl, že žádaným věcným břemenem dojde k rozšíření věcného břemene stávajícího. Tvrzení o rozšíření věcného břemene se objevilo jen v úvodu odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 2 v pasáži, kde žalovaný rekapituloval důvody žádosti vyvlastnitel, a nešlo tedy o žádný závěr žalovaného (toto ostatně žalobce potvrdil v druhé větě posledního odstavce bodu 3 žaloby). V části odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde jsou obsaženy nosné důvody rozhodnutí (str. 4 a násl.), není o rozšíření stávajícího věcného břemene zmínky. Není tedy pravdou, že by vyvlastnitel o zřízení věcného břemene nežádal, resp. že by to žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdil, a přesto bylo v jeho prospěch věcné břemeno napadeným rozhodnutím zřízeno – vyvlastnitel o zřízení věcného břemene žádal, a tak to i uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Proto soud nepřisvědčil žalobní námitce, že je výrok napadeného rozhodnutí v rozporu s jeho odůvodněním a že žalovaný překročil výrokem napadeného rozhodnutí předmět žádosti vyvlastnitel. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že vyvlastnitel žádal o zřízení (nového) věcného břemene a požadované věcné břemeno bylo výrokem napadeného rozhodnutí vyvlastniteli zřízeno (nikoli rozšířeno).
148. Soud se shoduje s žalobcem, že povinnou náležitostí žádosti vyvlastnitel podle § 18 odst. 2 písm. c) zákona o vyvlastnění je údaj o tom, jakého vyvlastnění se vyvlastnitel domáhá. Avšak takové údaje žádost vyvlastnitel obsahovala – v části V. žádosti vyvlastnitel uvedl, že

vyvlastnění se navrhuje v jeho prospěch k tíži žalobce jako vlastníka pozemku parc. č. X k. ú. X v rozsahu předmětného geometrického plánu s obsahem strpět umístění, provedení a provozování předmětného vedení přenosové soustavy. Žalovaný tedy posoudil žádost správně podle jejího obsahu v souladu s § 37 odst. 1 in fine správního řádu, pokud měl za to, že se vyvlastnitel domáhal vyvlastnění spočívajícího ve zřízení věcného břemene s popsáním rozsahem a obsahem. Žalobní námitka, že si žalovaný neujasnil, zda vyvlastnitel usiloval o rozšíření nebo zřízení věcného břemene, nebyla tudíž důvodná.

149. Námitka, že žalovaný pochybil, když se nezabýval tím, zda existuje na pozemcích žalobce stávající věcné břemeno, jaký je jeho právní základ a zda toto stávající věcné břemeno nezanikne uskutečněním účelu vyvlastnění, rovněž nebyla důvodná.
150. Podle názoru soudu pro rozhodnutí žalovaného nebylo nezbytné zabývat se existencí případného stávajícího věcného břemene, přičemž žalobce ani v žalobě dostatečně nevysvětlil, jak se absence takového posouzení měla negativně dotknout jeho veřejných subjektivních práv. Žalovaný nebyl povinen se stávajícím věcným břemenem zabývat, jednak protože to pro zjištění skutkového stavu v rozsahu potřebném pro rozhodnutí nebylo třeba a dále protože takovou námitku žalobce ve správním řízení nevznesl. Případně existující věcné břemeno nebylo předmětem řízení, protože i podle samotného žalobce nezatěžovalo tu část pozemku, která byla předmětem žádosti vyvlastnitel, vymezenou předmětným geometrickým plánem. Zda a jaké věcné břemeno tížilo jinou část pozemku parc. č. X k. ú. X nebylo pro rozhodnutí žalovaného právně významné. Případná existence stávajícího věcného břemene v jiné části dotčeného pozemku, než která byla určena předmětným geometrickým plánem, nemohla výrok napadeného rozhodnutí nijak ovlivnit [srov. možnosti výroků žalovaného uvedené v § 24 odst. 3 písm. a) a b) zákona o vyvlastnění]. Žalovaný nebyl povinen vyjadřovat se v napadeném rozhodnutí k případně existujícímu věcnému břemenu v jiné části pozemku parc. č. X k. ú. X, než která byla předmětem řízení, i proto, že žalobce v celém správním řízení nevznesl žádné námitky a existence či relevance jiných věcných břemen se nedovoľával. Jelikož žalovaný nebyl povinen zabývat se stávajícím věcným břemenem, ani soud se nemusel věcně zabývat touto námitkou, kterou žalobce v řízení před žalovaným nevznesl, ač tak učinit mohl (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2021, č.j. 43 A 72/2021- 54, bod 32).
151. Žalobce dále namítl, že vyvlastnitel žádal o věcné břemeno v menším rozsahu, než ve kterém bude žalobce stavbou omezen, protože je omezen ve výkonu svého vlastnického práva i ve vztahu k části pozemku parc. č. X k. ú. X mezi pruhy vymezenými předmětným geometrickým plánem a ve vnějších pásech ochranného pásma vedení dle § 46 energetického zákona.
152. Soud posoudil tuto námitku jako nedůvodnou z důvodů obdobných těm, které byly popsány výše. Žalovaný neměl důvod zabývat se větším rozsahem věcného břemene, než které žádal vyvlastnitel, a navíc o zřízení většího rozsahu věcného břemene žalobce ve správním řízení ani nežádal. Již to by bylo důvodem, aby se zdejší soud touto námitkou podrobněji nezabýval (srov. znovu rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2021, č.j. 43 A 72/2021-54, bod 32). Nelze opět přehlédnout, že námitka nepředstavuje žádný myslitelný negativní zásah do veřejných subjektivních práv žalobce. Podstatou námitky totiž bylo, že věcné břemeno mělo být zřízeno ve větším rozsahu, než kterého se domáhal vyvlastnitel, ačkoli taková námitka z důvodu své povahy žalobci nepřísluší. Podle § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění lze vyvlastnění provést jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem. Vyvlastnění je tedy přípustné jen v rozsahu, který do práv vlastníka

zasáhne co nejméně. Vlastník musí strpět omezení svých práv jen ve stanoveném rozsahu. Proti zásahům do svého práva v rozsahu přesahujícím zřízené věcné břemeno, pokud k zásahu není dán jiný právní důvod, se může vlastník bránit žalobou u soudu. Žalovaný nesměl překročit předmět žádosti vyvlastnitelce, pokud jde o rozsah požadovaného věcného břemene (srov. § 18 odst. 1 zákona o vyvlastnění), přičemž bez ohledu na jiné podmínky aplikace § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění lze sice rozšířit vyvlastnění, i když není nezbytné k dosažení daného účelu, ale jen pokud o to vyvlastňovaný požádá. Žalobce však ani netvrdil, že by o rozšíření vyvlastnění ve správním řízení žádal. Nad rámec uvedeného soud považuje za vhodné dodat, že podle § 46 odst. 1 věty druhé energetického zákona vzniká ochranné pásmo zařízení elektrizační soustavy dnem nabytí právní moci Společného povolení, kterým se stavba umísťuje a povoluje, tudíž věcné břemeno v rozsahu ochranného pásma zřízené rozhodnutím o vyvlastnění vůbec nepřipadá do úvahy. Náhrada za vyvlastnění, již argumentoval žalobce v bodě IV.2. repliky, nebyla předmětem řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí.

153. Dále žalobce namítl, že se žalovaný nezabýval tím, zda jde ve skutečnosti o změnu dokončené stavby nebo stavbu novou.
154. Opět platí, že tuto námitku žalobce v řízení před žalovaným vůbec nevznsl. Touto otázkou se žalovaný bez námítky žalobce nemusel zabývat, protože její vyřešení nemohlo mít na napadené rozhodnutí vliv. Pro žalovaného bylo určující, jaká stavba byla společným povolením povolena, protože od povolené stavby se odvíjelo posouzení důvodnosti žádosti vyvlastnitelce. Právním posouzením stavebních činností povolených společným povolením byl žalovaný vázán. Žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí, ze Společného povolení a jeho situačního výkresu učinil závěr, že na pozemku parc. č. X k. ú. X bylo povoleno umístění a provedení změny zde dokončené stavby vedení přenosové soustavy 220 kV, spočívající v přestavbě dvojitého vedení 220 kV V223/224 na dvojité vedení 2x400kV V487/488, aniž budou změnami dotčena místa stávajících stožárů. Tento závěr odpovídá Společnému povolení. Žalovanému nepříslušelo, aby si o otázce faktického či právního charakteru povolené stavby činil úsudek sám. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že jde o změnu dokončené stavby, přičemž tento svůj závěr přezkoumatelně odůvodnil obsahem Společného povolení a situačního výkresu. Žalobce zcela pominul odůvodnění napadeného rozhodnutí a tam obsažené důvody závěru o změně dokončené stavby. S tímto závěrem a jeho odůvodněním žalobce v žalobě nijak nepolemizuje - neuvádí, proč tento závěr ze Společného povolení a situačního výkresu nevyplývá apod.
155. Namítá-li žalobce, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí pomíjí, že nejde o změnu stavby, ale o stavbu novou, je to vyvráceno pravomocným společným povolením, podle něhož (ve spojení se situačním výkresem) jde na pozemku parc. č. X v k. ú. X o změnu dokončené stavby vedení. Rozsah stavebních činností byl předmětem řízení o vydání Společného povolení, jehož byl žalobce, zastoupen tehdejší zmocněncem BOTEPLUS spol. s r. o., účastníkem. Žalobce ostatně v tamním řízení vznesl obdobnou námitku, která byla vypořádána na str. 170 Společného povolení; žalobce se mohl bránit proti způsobu vypořádání své námítky, věcně spadající do řízení o povolení umístění a provedení stavby, v rámci rozkladu proti Společnému povolení. Žalovaný byl však podle § 57 odst. 3 správního řádu vázán pravomocným společným povolením a nemohl tuto otázku posoudit odlišně. Žalobní tvrzení, že nově postavené stožáry jiného typu budou umístěny jinde než původní, nebylo nijak žalobcem odůvodněno ani doloženo a takové tvrzení žalobce ve správním řízení neuplatnil.

156. Soud nesouhlasil s žalobcem, že žalovaný nebyl vázán Společným povolením s ohledem na ústavní rozměr vyvlastnění. Stavba přenosového vedení povolená společným povolením totiž představovala účel vyvlastnění. Stavbu nemohl žalovaný posoudit samostatně vzhledem k pravomocnému Společnému povolení s odkazem na § 57 odst. 3 správního řádu. Společné povolení přenosové soustavy je tedy pro vyvlastnění určující (srov. § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění a § 3 odst. 2 energetického zákona). Lze opět poukázat na to, že žalobce ve správním řízení nevznnesl žádnou námitku proti vyvlastnění, tudíž i proto nyní nelze vytýkat žalovanému, že otázky řešené Společným povolením neposuzoval samostatně. Žalobce sice v bodě V.7 repliky uvedl, že se nedomáhá revize pravomocného Společného povolení, avšak podle soudu právě tak činil, když požadoval (poprvé v řízení před správním soudem), aby žalovaný představil vlastní skutkové a právní úvahy ve vztahu k povolené stavbě, které byly již vyřešeny ve Společném povolení.
157. V řízení o žádosti vyvlastnitel nehrálo roli, zda v případě povolené stavby jde o novou stavbu nebo změnu stavby. Rozhodující je totiž povolená stavba jako výsledek povolených stavebních činností, tj. dvojité vedení přenosové soustavy 2x400kV V487/488. Pro územní rozsah zřizovaného věcného břemene byl pak určující plošný rozsah právě tohoto dvojitého vedení přenosové soustavy 2x400kV V487/488. Žalobce přitom nenamítá, že by povolená stavba (nová či změněná) měla plošný rozsah vyžadující menší územní rozsah věcného břemene, než jaké bylo napadeným rozhodnutím zřízeno. Jinými slovy, podstata žalobní argumentace, že vyvlastnitel k nové stavbě musí získat zcela nové věcné břemeno, opět míří k tomu, že žalobce není s napadeným rozhodnutím spokojen proto, že jím byl zřízen příliš malý rozsah věcného břemene. Taková námitka však žalobci, jak bylo výše vysvětleno, nepřísluší – žalobce není oprávněn domáhat se poprvé v soudním řízení správním zřízením širšího věcného břemene, než které napadeným rozhodnutím o vyvlastnění bylo zřízeno.
158. Dále žalobce namítl, že se žalovaný nezabýval tím, zda je vůbec přípustné, aby budoucí stavba přenosové soustavy s dlouhou životností zčásti omezovala žalobce na podkladě věcného břemene vzniklého podle právní úpravy z doby nesvobody, neboť § 22 elektrisačního zákona nerespektuje vlastnické právo a je v rozporu s čl. 11 odst. 4 LZPS. Podle žalobce případné věcné břemeno podle § 22 elektrisačního zákona zanikne snesením stávající stavby přenosové soustavy a vyvlastnitel by tak již neměl právní titul k užívání střední části vymezeného pásu a žalobce by nebyl omezen ochranným pásmem.
159. Žalobce však žádnou námitku ve vztahu ke stávajícímu věcnému břemenu ve správním řízení nevznnesl, tudíž žalovanému nevznikla povinnost se touto otázkou zabývat na podkladě včasné námítky žalobce, a proto ani soudu nepřísluší, aby se touto námitkou věcně zabýval.
160. Nadto soud uvádí, že v rámci vypořádání předchozího okruhu žalobních námitek vysvětlil, že případně existující stávající věcné břemeno, spojené nikoli s povolenou stavbou dvojitého vedení přenosové soustavy 2x400kV V487/488, nebylo pro rozhodnutí žalovaného relevantní, a žalovaný se jím tedy nemusel zabývat. Soud znovu opakuje, že se žalobce mylí, pokud tvrdí, že věcné břemeno zřízené napadeným rozhodnutím bylo zřízeno na podkladě stávajícího věcného břemene. Věcné břemeno bylo zřízeno na podkladě Společného povolení o umístění a provedení povolené stavby nového vedení.
161. I kdyby teoreticky bylo na základě Společného povolení stávající vedení včetně stožárů odstraněno a nahrazeno jiným vedením v jiné trase, žalovaný nemusel v řízení o žádosti vyvlastnitel řešit, zda případně existující věcné břemeno vzniklé v souvislosti s původním vedením zanikne či nezanikne odstraněním stávajícího vedení, protože napadeným rozhodnutím bylo zřizováno věcné břemeno pro povolenou stavbu dle Společného povolení.

Slovy žaloby, otázka, zda po realizaci Společného povolení bude mít vyvlastnitel právní titul k užívání střední části vymezeného pásu a žalobce bude omezen ochranným pásmem, nebyla předmětem řízení – předmět řízení byl územně omezen předmětným geometrickým plánem, který ani střední část pásu, ani ochranné pásmo nezahrnoval.

162. Žalobce dále namítal, že se měl žalovaný zabývat tím, zda nebude žalobce v důsledku zřízení zamýšlené budoucí stavby přenosové soustavy na svých právech ve skutečnosti omezen více, než je v rozsahu předmětného geometrického plánu.
163. Žalobce ve správním řízení žádnou námitku ve vztahu k většímu rozsahu omezení svých práv v důsledku povolené stavby nevznosl, tudíž žalovanému nevznikla povinnost se touto otázkou zabývat, když by k tomu byl žalovaný povinen pouze na podkladě včasné námitky žalobce. Soud dále odkazuje na předchozí body odůvodnění tohoto rozsudku, v nichž vysvětlil, proč námitka žalobce, že věcné břemeno mělo být napadeným rozhodnutím zřízeno ve větším rozsahu, není důvodná. V závěru žaloby svou námitku žalobce podpořil tím, že věcné břemeno mělo být zřízeno ve větším rozsahu tak, aby žalobce mohl být odškodněn za skutečný rozsah omezení svých práv. Uvedená argumentace pomíjí obsah § 4a odst. 1 liniového zákona, podle něhož se v řízení o žádosti o vydání mezitímního rozhodnutí vyvlastňovací úřad nezabývá náhradou za vyvlastnění a mezitímní rozhodnutí neobsahuje výrok o náhradě za vyvlastnění podle § 24 odst. 4 zákona o vyvlastnění. Soud v této souvislosti uzavírá zopakováním faktu, že žalobce v řízení před žalovaným o rozšíření vyvlastnění podle § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění nežádal.
164. Žalobce se v replice vymezil proti stanovisku vyvlastnitel, že nezákonnost napadeného rozhodnutí nemůže způsobit to, že by věcné břemeno bylo vyvlastněno v nedostatečném plošném rozsahu.
165. Soud žalobci nepřisvědčil. Podle § 18 odst. 1 zákona o vyvlastnění lze zahájit vyvlastňovací řízení jen na žádost vyvlastnitel. Podle § 4 zákona o vyvlastnění lze vyvlastnění provést jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem (odst. 1), veřejný zájem na vyvlastnění musí být prokázán ve vyvlastňovacím řízení (odst. 2) a rozšířit vyvlastnění, i když není nezbytné k dosažení daného účelu, lze tehdy, není-li možné pozemek, stavbu nebo jejich část, popřípadě právo odpovídající věcnému břemenu užívat bez vyvlastňovaného pozemku, stavby nebo jejich částí či věcného břemene buď vůbec nebo jen s nepřiměřenými obtížemi, jestliže o to vyvlastňovaný požádá (odst. 3). Vyvlastňovací úřad žádost vyvlastnitel buď zamítne, nebude-li v řízení prokázáno, že jsou splněny podmínky pro vyvlastnění (§ 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění), nebo žádosti vyhová, pokud zjistí, že podmínky pro vyvlastnění jsou splněny (§ 24 odst. 2 zákona o vyvlastnění).
166. Z uvedené právní úpravy je zřejmé, že žalovaný byl vázán rozsahem žádosti vyvlastnitel, pokud jde o plošný rozsah vyvlastnění. Žádaný rozsah byl oprávněn žalovaný rozšířit jen za podmínek stanovených v § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění, přičemž jednou z nich byla žádost žalobce. Žalobce takovou žádost nepodal, tudíž žalovaný nemohl pochybit v tom, že nestanovil věcné břemeno ve větším rozsahu, než o který žádal vyvlastnitel. Výše uvedené podmínky § 4 odst. 1 a 2 zákona o vyvlastnění je nutno chápat tak, že nemovitost nesmí být vyvlastněna v širším rozsahu, než který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem a na němž je veřejný zájem. Tyto podmínky nelze interpretovat tak, že vyvlastnění musí být provedeno v širším rozsahu, než o který vyvlastnitel žádá, pokud žádaný rozsah nepostačuje k dosažení účelu vyvlastnění a naplnění veřejného zájmu na něm. I vyvlastnění, které i jen přispěje k dosažení účelu vyvlastnění, aniž ho samo zcela naplní, se provede ve veřejném zájmu. V daném případě bylo účelem vyvlastnění umístění, provedení a

provozování stavby přenosové soustavy, když vyvlastněním každého jednotlivého pozemku k naplnění tohoto účelu sice nedojde, ale taková vyvlastnění k naplnění tohoto účelu přispějí.

167. Argumentoval-li žalobce tím, že nelze po vlastníkově požadovat, aby se až po zřízení nedostatečného věcného břemene bránil prostředky práva občanského, pominul, že měl možnost v rámci správního řízení vznášet námitky proti žádanému rozsahu věcného břemene, případně žádat jeho rozšíření. Takto však žalobce nejednal. Soudu se tedy nejeví nikterak nespravedlivé nebo neefektivní, aby za situace, v níž žalobce ve správním řízení proti vyvlastnění ničeho nenamítal, byl žalobce se svými námitkami odkázán na pořad občanského práva. Žalobce totiž prostor pro své námitky ve správním řízení nevyužil. Soud proto nesouhlasí s tím, že by věcné břemeno bylo zřízeno napadeným rozhodnutím protiústavně proto, že pro naplnění veřejného zájmu bylo zapotřebí v širším rozsahu. Nesrozumitelnou se jeví soudu argumentace žalobce, že žalovaný měl žádost vyvlastnitelů zamítnout, pokud vyvlastnitel na podkladě námitek žalobce svůj návrh neupravil (viz bod V.5 repliky žalobce), jelikož žalobce ve správním řízení žádné námitky neuplatnil a v žalobě netvrdil, že by nějaké námitky směřoval přímo vyvlastniteli.
168. Žalobní námitky tohoto okruhu tedy rovněž nebyly důvodné.
169. Soud neshledal důvodnými ani žalobní námitky týkající se žalobcem tvrzených vad procesu vedeného žalovaným.
170. Žalobce uvedl, že nebyl v řízení pasivní, protože své námitky vznesl formou předložení znaleckého posudku, který odráží jak výši náhrady za vyvlastnění, tak i náhled žalobce na sporný rozsah omezení jeho vlastnického práva, který byl povinen žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádat.
171. Soud ze správního spisu ověřil, že žalobce byl řádně poučen v souladu s § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění v předvolání ze dne 23. 5. 2022, č.j. 6639/SÚ/22, na ústní jednání konané dne 23. 6. 2022 o tom, že námitky proti vyvlastnění a důkazy k jejich prokázání může žalobce uplatnit nejpozději při ústním jednání, přičemž k později uplatněným námitkám a důkazům nebude přihlíženo. V uvědomění o zahájení vyvlastňovacího řízení ze dne 23. 5. 2022, č.j. 6637/SÚ/22, byl žalobce poučen podle § 20 odst. 1 zákona o vyvlastnění o tom, že náhrada za vyvlastnění se může stanovit na základě znaleckého posudku vyhotoveného na žádost žalobce, pokud jej žalobce předloží žalovanému ve lhůtě 30 dnů. I v tomto oznámení byl žalobce znovu poučen o tom, že námitky proti vyvlastnění a důkazy k jejich prokázání může uplatnit nejpozději při ústním jednání. Do konce ústního jednání, které se konalo dne 23. 6. 2022, žalobce neuplatnil proti vyvlastnění ani jedinou námitku, nepodal žádné stanovisko a nenavrhoval žádný důkaz (viz níže).
172. Součástí správního spisu není žádné podání žalobce, které by učinil do doby vydání napadeného rozhodnutí. Dále je součástí správního spisu pouze znalecký posudek č. 8005/114/21 ze dne 30. 6. 2021 (zadavatelem byl zástupce vyvlastnitelů), který byl do správního spisu založen jako jedna z příloh k žádosti vyvlastnitelů ze dne 19. 4. 2022 o vydání rozhodnutí o zřízení věcného břemene. Žalobce i žalovaný shodně tvrdí, že žalobce včas (údajně dne 30. 6. 2022, jak je uvedeno na str. 3 napadeného rozhodnutí) předložil znalecký posudek, na který je v podáních účastníků řízení i osoby zúčastněné na řízení hojně, ovšem nepřipadně, odkazováno. Součástí správního spisu totiž žádný znalecký posudek vypracovaný od ZNALCI a ODHADCI – znalecký ústav, spol. s r. o., jehož zadavatelem by byl žalobce, není. Z důvodu, že jakýkoliv případný znalecký posudek žalobce týkající se výše náhrady za zřízení věcného břemene je irrelevantní pro posouzení nyní projednávané věci (tj. přezkum mezitímního rozhodnutí o

omezení vlastnického práva v podobě zřízení věcného břemene k částem předmětného pozemku), nemá tato nesrovnalost v podáních stran, resp. v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žádného významu.

173. Soud výše popsany průběh správního řízení vyhodnotil stejně jako žalovaný v napadeném rozhodnutí tak, že žalobce ve správním řízení nepodal žádné včasné námitky ani důkazní návrhy. Žalobce byl žalovaným v obou výše uvedených písemnostech ze dne 23. 5. 2022 řádně poučen, že má-li proti vyvlastnění žádaném vyvlastnitelem jakékoli námitky (jinými slovy, je-li nějaký důvod, pro který s vyvlastněním nesouhlasí), nechť je vznesl do ústního jednání. Současně byl žalobce poučen, že vznesl-li takové námitky později, nebude k nim přihlíženo. Žalobce žádné námitky ve stanovené lhůtě nevznsl. Za této situace nelze žalovanému vytýkat, že vycházel z toho, že žalobce proti vyvlastnění (co do předmětu a důvodu) nic nenamítá a problém s ním nemá.
174. Soud pro úplnost a pouze v obecné rovině uvádí, že s žalobcem nelze souhlasit, že by námitky proti vyvlastnění (resp. zřízení věcného břemena) mohly být vzneseny prostřednictvím znaleckého posudku vztahujícího se výlučně k náhradě za vyvlastnění. Proto žalovaný postupoval správně, když na str. 3 a 6 napadeného rozhodnutí uzavřel, že posudek bude hodnotit až po právní moci mezitímního rozhodnutí, protože teprve v této fázi bude předmětem řízení náhrada za vyvlastnění.
175. Dále, podle žalobce není správní soud při posouzení důvodnosti jeho žalobních námitek vázán § 82 odst. 3 správního řádu (vzhledem k úvodu odst. II vyjádření osoby zúčastněné na řízení k žalobě mínil žalobce zjevně odst. 4 uvedeného zákonného ustanovení). Žalobce je oprávněn jako žalobní body uplatnit námitky bez ohledu na to, zda je vznesl ve správním řízení.
176. Soud se ztotožňuje s žalobcem, že § 82 odst. 4 správního řádu v posuzované věci nenachází uplatnění. Toto zákonné ustanovení se týká odvolacího řízení, které v posuzované věci vůbec neproběhlo. Soud vypořádal všechny žalobní námitky žalobce, a to bez ohledu na to, zda je žalobce vtělil do žaloby nebo repliky, protože obě tato podání žalobce podal soudu ve lhůtě pro podání žaloby. Žalobci lze obecně přisvědčit i v tom, že žalující strana je oprávněna jako žalobní body uplatnit i námitky, které nevznsl ve správním řízení. Nicméně způsob, jak takové námitky správní soud přezkoumává, závisí na procesní úpravě takových námitek ve správním řízení. V rozsudku ze dne 21. 1. 2021, č.j. 10 As 103/2019-76, Nejvyšší správní soud vysvětlil, že obecně platí, že nové právní argumenty může jakýkoli žalobce uplatňovat neomezeně a soud se jimi musí zabývat (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č.j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, bod 38). Právní argumentaci si tedy žalobce může ponechat stranou až do okamžiku podání žaloby, pokud v tom spatřuje nějaký užitek. U skutkových tvrzení je však vždy třeba posoudit, o jaký typ správního řízení šlo (bod 17 uvedeného rozsudku). Pokud jde o posuzované řízení, podle § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění žalovaný neměl přihlížet k námitkám žalobce, které vznesl po ústním jednání. Žalobce v celém správním řízení nevznsl žádné (včasné) námitky proti vyvlastnění. Nezákonnost napadeného rozhodnutí proto nemůže spočívat v tom, že se žalovaný nevěnoval otázkám, které žalobce poprvé namítl až v řízení před soudem. V souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* (zákony jsou psány pro bdělé) správní soud zásadně nemůže napravovat procesní pasivitu žalobce, který nebyl ve správním řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správním soudem. Nota bene v případě, kdy zvláštní předpis přikazuje správnímu orgánu nepřihlížet k opožděně vzneseným námitkám. Zprostředkovaně se pak koncentrační zásada musí promítnout i do navazujícího řízení před správním soudem, který se nezabývá takovými

tvrzeními a důkazními návrhy, které žalobce mohl uplatnit už ve správním řízení v koncentrační lhůtě, ale neudělal to. Řízení před správním soudem má ve vztahu ke správnímu řízení podpůrnou (subsidiární) povahu, a proto by správní soud neměl jako první zkoumat skutková tvrzení či důkazní návrhy, k nimž se správní orgán v řízení ovládaném koncentrační zásadou neměl možnost ani důvod vyjádřit, protože mu k tomu žalobce nedal žádný konkrétní a včasný podnět. Podle zdejšího soudu tedy správní soudy nejsou povinny věcně se zabývat skutkovou žalobní námitkou, kterou vyvlastňovaný neuplatnil ve správním řízení v koncentrační lhůtě stanovené v § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění, ač ji uplatnit mohl (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2021, č.j. 43 A 72/2021-54, bod 32, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2022, č.j. 8 As 222/2021-45, bod 19), ledaže by se námitky týkaly veřejného zájmu, jehož ochranu byl správní orgán povinen zajistit z úřední povinnosti (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2021, č.j. 30 A 15/2019-107, č. 4194/2021 Sb. NSS, bod 15). Veškeré žalobní námitky (logicky vyjma námitky vztahující se k nedoručení napadeného rozhodnutí) však žalobce mohl uplatnit v koncentrační lhůtě a jejich předmětem nebyly veřejné, nýbrž jen soukromé zájmy žalobce (primárně na náhradu za rozšíření věcného břemene).

177. Nad to považuje soud za vhodné vyjádřit se k dílčí argumentaci vyvlastnítele. Ve vyjádření k žalobě vyvlastnitel uvedl, že na pozemcích žalobce je umístěno a provozováno dvojité vedení 220 kV V223/224. Pozemky žalobce mají být zatíženy věcným břemenem vzniklým podle elektrisačního zákona v důsledku stávajícího vedení přenosové soustavy. Stávající vedení bude změněno na dvojité vedení 2 x 400 kV V487/488, přičemž trasa vedení ani pozice stožárů nemají být změněny. Vyvlastnitel je toho názoru, že tak nebude zrušeno stávající vedení a že věcné břemeno podle elektrisačního zákona plánovanou stavební činností nezanikne. Z judikatury civilních a správních soudů však plyne, že posouzení této otázky zdaleka není tak jednoduché. Pro posouzení, zda stavební činnost představuje zrušení vedení, a tedy novou stavbu, nikoli změnu stavby, s důsledkem zániku věcného břemene podle elektrisačního zákona, jsou totiž rozhodné technické parametry (napětí) i umístění (výška a rozpětí stožárů a trasa) nového vedení. Otázku, zda výsledky určité stavební činnosti přivodily zánik věcného břemene vzniklého podle elektrisačního zákona, tedy otázku přenositelnosti oprávnění vzniklých energetickému podniku podle elektrizačního zákona, pravidelně řeší civilní soudy. V nedávném rozsudku ze dne 27. 4. 2021, sp. zn. 22 Cdo 857/2021, Nejvyšší soud shrnul s odkazem na svůj rozsudek ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 22 Cdo 216/2006, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 7. 2014, č.j. 30 A 34/2013-127, publ. pod č. 3207/2015 ve Sb. NSS, že oprávnění vzniklé energetickému podniku podle elektrisačního zákona zaniká odstraněním elektrického vedení, i pokud bylo nahrazeno novou stavbou elektrického vedení v trase vedení původního, vyžaduje-li nové vedení postavení větších, zvláště pak vyšších sloupů na jiných místech trasy, nebo jde-li o nové vedení o větším výkonu, či zvýšené napěťové úrovni. Obdobně judikoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 3. 2017, č.j. 10 As 294/2016-29, publ. pod č. 3558/2017 ve Sb. NSS, když nesouhlasil s názorem Městského soudu v Praze, že nejde o novou stavbu elektrického vedení v případě, v němž trasa elektrických vedení sice zůstane zachována, ovšem výměnou či vložením stožárů bude snížena výška, ve které se vedení dosud nad pozemkem nacházelo; takový případ Nejvyšší správní soud nepovažoval za pouhou výměnu či úpravu stávající stavby. Nejvyšší správní soud v tomto jím posuzovaném případě dospěl k závěru, že na plánovanou přeložku vedení je třeba nahlížet jako na novou stavbu, na kterou se nevztahuje oprávnění ke stávajícímu vedení dle elektrisačního zákona (srov. body 23 a 26 posledně citovaného rozsudku). Dále pak v bodě 17 rozsudku ze dne 27. 11. 2014, č.j. 10 As 167/2014-51, Nejvyšší správní soud potvrdil, že při výměně vedení, jímž dochází k jeho podstatné kvalitativní změně (zdvojení stávajícího vedení)

se zákonné věcné břemeno spojené s původním vedením podle § 22 odst. 3 elektrisačního zákona na takovou stavební činnost nevztahuje. Je tudíž zřejmé, že s východiskem vyvlastnítele, že pro závěr o dalším trvání věcného břemene podle elektrisačního zákona postačuje, že trasa vedení ani pozice stožárů nebudou změněny, se nelze ztotožnit, neboť relevantní je též otázka, zda zůstane zachována stávající napěťová úroveň i výška a rozpětí stožárů. Posuzování této otázky však nebylo předmětem ani napadeného rozhodnutí, ani tohoto rozsudku zdejšího soudu. Ve vztahu k žalobci naopak soud považuje za vhodné uzavřít odkazem na bod 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2022, č.j. 10 As 460/2021–59, v němž kasační soud shledal ústavně souladným ustanovení § 184a odst. 3 stavebního zákona (Souhlas se nedokládá, je-li pro získání potřebných práv k pozemku nebo stavbě pro požadovaný stavební záměr nebo opatření stanoven účel vyvlastnění zákonem.) a vysvětlil, že případný chybějící soukromoprávní titul k pozemkům zapříčiňuje pouze to, že stavbu bez něj nelze na těchto pozemcích provést, jelikož by se jednalo o stavbu neoprávněnou. Podle Nejvyššího správního soudu se v takovém případě vlastník pozemku může domáhat odstranění takové stavby prostředky soukromého práva (včetně případného návrhu na vydání předběžného opatření, kterým by bylo stavebníkovi uloženo nepokračovat v realizaci stavby) a popř. i náhrady škody.

178. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným (s výjimkou namítané vady doručení, která ovšem byla v průběhu soudního řízení zhojena a nemohla tak být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí), a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
179. Za účelem dokazování nebylo zapotřebí jednání nařizovat. Žalobce v žalobě a osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k žalobě sice navrhli k důkazu určité listiny, avšak všechny navržené listiny, s výhradou uvedenou v následující větě, byly součástí správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č.j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud dodává, že neprovedl důkaz navržený osobou zúčastněnou na řízení v jejím vyjádření k žalobě (právní analýza sekce energetiky Ministerstva průmyslu a obchodu ČR ze dne 8. 3. 2022, č.j. MPO 22908/22/41100/41000), neboť jeho provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti žaloby. Navržený důkaz nesměřoval k prokázání žádného skutkového tvrzení osoby zúčastněné na řízení, nýbrž obsahoval obecnou právní argumentaci - předmět navrženého důkazního prostředku se tedy mýjel předmětem dokazování v této věci. K výkladu právních předpisů potřebnému pro posouzení důvodnosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu je povolán správní soud, přičemž osoba zúčastněná na řízení nebyla nijak omezena ve vznášení právní argumentace prostřednictvím svých podání.

[VIII] Náklady řízení

180. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve vyjádření k žalobě náhradu nákladů řízení nepožadoval a ani mu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.
181. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, bylo rozhodnuto tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 17. 3. 2023

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu